

THIRD EYE

એક અનાય અનુભૂતિ

Part - 1

- પરાગ શાહ

THIRD EYE

એક અનન્ય અનુભૂતિ

Part - 1

રાષ્ટ્રસંત પૂજય ગુરુદેવ શ્રી નામુનિ મહારાજ સાહેબ

THIRD EYE

એક અનન્ય અનુભૂતિ

Part - 1

: અનન્ય અનુભૂતિ :

રાષ્ટ્રસંત પૂજય ગુરુદેવ શ્રી નામુનિ મહારાજ સાહેબ

: ભાવ તીવ્રણ :

પરાગા શાલ

મૂલ્ય : અમૂલ્ય

: પ્રાસિ સ્થાન :

Vallabh Baug Lane, Tilak Road,

Ghatkopar (E), Mumbai-400 077.

Phone : 022 - 32043232

12/2a, Bakulbagan Road,

Kolkata - 700 025.

Phone : 9831067208

Opp. B.C.C.I. Ground, Mahavir Nagar,

Kandivali (W), Mumbai - 400 067.

Phone : 022-32092277.

Old Padara Road, Hathibhai Nagar,

Vadodara - 390 007.

Phone : 0265 - 3293232

SHREE UVASAGGAHARAM SADHANA BHAVAN

4, Africa Colony, Kalawad Road, Rajkot.

Phone : 0281 - 6548659

PREFACE

શિષ્ય અને ગુરું...

શિષ્ય જ્યારે પહેલી વાર ગુરુનાં દર્શન કરે છે...

ત્યારે ગુરુની બે આંખોમાંથી નીકળતા Rays

શિષ્ય માટે પ્રેરણા બની જાય છે અને શરૂઆત

થાય છે એક Journey ની પરમ થકી, પર થી

પર થઇને સ્વને પામવાની...

આ Journey માં ડગાલે અને પગાલે અનુભવાય

છે- ગુરુનાં પરમ તત્ત્વને... Third Eye ને...

Two Eyes વાળા મનુષ્યને જ્યારે ગુરુની

Third Eye નો પરિચય થાય છે ત્યારે

તે યાત્રા બની જાય છે-

અવિસ્મરણીય અનુભૂતિ...

CONTENT	PAGE NO.
• LOVE AT FIRST SIGHT	1
• EGO-SKIP THE 'E' AND LET IT 'GO'	14
• ITS ALL ABOUT CONNECTIONS	18
• CRACK THE JACK	29
• ITS NOT MAGIC YET MIRACULOUS	33
• UNDER YOUR GRACE	36
• SURRENDER TO SAFETY	45
• ADDICTED OR DEDICATED?	51
• LOVE AND CARE	55
• PARTNERSHIP WITH PARMATMA	58
• MISSING MY VALENTINE	64
• PARASDHAM - ITS POSITIVE!	67
• AARADHYAJI - A DIVINE CALL.	76

LOVE AT FIRST SIGHT

આજથી બરોબર નવ વર્ષ અને સાત મહિના પહેલાં એટલે કે તા. ૧૪-૨-૨૦૦૩ નો દિવસ મારાં જીવનનો સૌથી લાભદાયક, ઉપકારી રહ્યો. ૧૪ ફેબ્રુઆરી એટલે દુનિયા વેલેન્ટાઇન તે ઉજવે છે. વેલેન્ટાઇન તે લોકો એટલા માટે કહે છે, કે તમને તમારું પ્રિય મળો. તે દિવસ ખરેખર મારા માટે તો વેલન્ટાઇન તે બની ગયો. મને મારા જનમોજનમનાં માર્ગદર્શક મારાં ગુરુ મળ્યા. ગુરુ માત્ર પૂજય જ નથી હોતા, પ્રિય પણ હોય છે.

મને આજે પણ તે દિવસ, તે સમય, તે ઘડી બરોબર યાદ આવે છે. મારી આંખો સામે તે દ્રશ્ય ઉપસી આવે છે. ગુરુદેવનાં પ્રથમવાર દર્શન... તે પાવન ઘડી ! યાદ આવતાં આજે પણ આંખો ભીની થઈ જય છે.

ગુરુદેવ મુંબઈ-ઘાટકોપર પદ્મારેલ, પરંતુ હું ઉપાશ્રય-દેરાસરમાં ખાસ જતો ન હતો. તેથી તેમનાં મુંબઈ પ્રવેશની ખબર ન હતી. મને યાદ છે...

પહેલો ફોન જશુભાઈ ભાયાણીનો આવેલ. તેમણે મારાં ધરે ફોન કરી માનસી-મારી વાઈફને ખબર આપેલ કે, “ધાટકોપરમાં એક ખુબ વિદ્ધાન મહારાજ સાહેબ પદ્ધારેલ છે. તેમનાં દર્શન કરવાનું ચૂક્તાં નહીં.” અને માનસી એ મને જણાવ્યું કે જશુભાઈનો ફોન આવેલ અને મારો જવાબ હતો કે મહારાજ તો બધા વિદ્ધાન જ હોય. તેમાં નવું શું કહ્યું ? અને દર્શન કરવાની કોઈ જ ઈચ્છા ન દેખાડી. કદાચ નાસમજ હશે.. કદાચ ધમંડમાં રહ્યો હોઈશ. કે પુણ્યનો ઉદ્ઘાટન કદાચ નહીં થયો હોય. બે-ચાર દિવસમાં તો ધણાં લોકોનાં મોઢે ગુરુદેવની વાતો સાંભળી અને દેરેક જણ કહેતાં કે, પરાગભાઈ એક દિવસ દર્શન કરતાં આવજે. મને યાદ છે, મારાં તે દિવસનાં ધમંડી વિચારો. ચાલ એકવાર દર્શન કરી આવું, કમસે કમ કોઈ પૂછે તો કહેવા તો થાય કે, હા! મેં દર્શન કર્યા છે. રાત્રે માનસીને કહ્યું કે આપણે કાલે સવારે નગ્રભુનિ મહારાજ સાહેબના દર્શન કરવાં જઈશું...

બીજે દિવસે સવારે માનસી તો ગુરુદેવનાં દર્શન કરવાની આતુરતામાં જલ્દી તૈયાર થઈ ગઈ. મને તૈયાર થતાં વાર લાગી. તેમાં પણ થોડી થોડી

વારે માનસી જલ્દી તૈયાર થવાનું કહેતી હતી. આદત મુજબ ગુસ્સો આવ્યો અને મે માનસીને કહ્યું, મહારાજ સાહેબના દર્શન કરવા મારે નથી આવવું. તારે જવું હોય તો જ. માનસીએ મને સાથે આવવા આગ્રહ કર્યો પણ મારાં અહમમાં રહ્યો અને માનસી સાથે ગુરુદેવનાં દર્શન કરવા ન ગયો. માનસી કમને એકલી ગુરુદેવનાં દર્શન કરવા મમ્મી ઈન્દ્રાભેન સાથે ગઈ.

ગુરુદેવ ત્યારે કામા ગલી ઉપાશ્રયમાં બિરાજમાન હતાં. માનસીએ ગુરુદેવનાં દર્શન કર્યા અને તેમની પાસે બેઠી, દસ-પંદર જણ બેઠા હતાં અને ગુરુદેવ માનસીની સામે જેતા રહ્યાં. અચાનક બોલ્યા “કોઈને દર્શન કરવા માટે આગ્રહ કરીને ન લાવી શકાય. દર્શન તો આસ્થાનો વિષય છે.” આએલું બોલીને તેમણે માર્મિક સિમત આપ્યું. માનસી તો અચંબામાં પડી ગઈ અને મૂંજાવા લાગી. વિચારવા લાગી કે ગુરુદેવને કેવી રીતે ખબર પડી હશે. થોડીવાર પછી ગુરુદેવે માનસીને કહ્યું કે તમે હવે તમારાં વરને ફોન કરો તે દર્શન કરવા આવશો. માનસી તો મને વર્ષોથી ઓળખતી હોવાથી તેણે કહ્યું કે, “ગુરુદેવ તે ખુબ જ ગુસ્સાવાળો છે.

તેણો એકવાર ના પાડી એટલે હવે આવવાના કોઈ ચાન્સ જ નથી....” ગુરુદેવે ફરી સિમત આપ્યું અને બોલ્યા. ‘જેઈએ આપણો ! તમે તમારાં વરને વધારે સારી રીતે ઓળખો છો કે હું.’ માનસીએ ગુરુદેવનાં કહેવાથી મને ફોન કરીને પૂછ્યું કે હું મહારાજ સાહેબ પાસે છું તું આવે છે ? તે સમયે હું તો ઓફીસ પહોંચી ગયો હતો પણ ખબર નહીં શું થયું.... મેં મારા સ્વભાવની વિરુદ્ધ હોવા છતાં માનસીને કહ્યું હું આવું છું. દસ પંદર મિનિટ લાગશે. હું અડધા કલાક પછી ઉપાશ્રય પહોંચ્યો. પચ્ચીસ-ત્રીસ જણ બેઠા હતાં. ગુરુદેવને મેં પહેલી વાર જેયા. તેમણે પણ મને પહેલી વાર જેયો છતાં જાણો મને વર્ષોથી ઓળખતાં હોય તેમ મારી સામે જેયું અને માનસીને ઇશારો કર્યો કે જે આવી ગયો ! હું વિચારવા લાગ્યો કે મને વળી કેવી રીતે ઓળખ્યો હશે અને માનસી માટે તો આ બીજે અનુભવ થયો, તેને પણ વિચાર આવ્યો કે આમ વગર ઓળખાણે ગુરુદેવ પરાગને કેવી રીતે ઓળખે છે ?

તે પાવન ઘડી આવી ગઈ. જ્યારે મારાં પુણ્યનો ઉદ્ઘય થયો. મારી અને ગુરુદેવની આંખો મળી હું તો તેમની સામે જેતો જ રહ્યો, જાણો મારી

સામે ભગવાન હોય. હું ચોક્કસ પણે માનું છું મારા હદ્દ્યમાં જેવા ભાવ ઉભરાવા લાગ્યા હતા, તેવા જ ભાવ ગૌતમનાં હદ્દ્યમાં મહાવીર ભગવાનને જોઈને ઉછય્યા હશે. હું ધીરથી પગે લાગી તેમની સામે બેસી ગયો. અને તેમને જેતો જ રહ્યો, અચાનક આંખ માંથી દ્વા-દ્વા આંસુ નીકળવા લાગ્યા. હું મારી જતને રોકી જ નહોતો શકતો. મને ખબર નહોતી પડતી કે હું રડી શા માટે રહ્યો છું? પહેલી વાર ગુરુદેવને જેથાં, પહેલી વાર તેમને મળ્યો છિતાં એક આત્મિયતા છલકાવા લાગી, જાણે એમને જ મળવા જન્મ લીધો હોય! જાણે હું તો તેમને વર્ષોથી ઓળખતો હતો. ના! ના! વર્ષોથી નહીં. જાણે હું તો તેમને જન્મો જન્મ થી ઓળખતો હતો!

મારી નજર તેમના ઉપરથી હટ્ટી ન હતી. તેમનાં મુખ ઉપર કોઈક અલગ જ પ્રકાશનું તેજ હતું. માથે લોચ કરાવ્યો હતો. તેમનું માથું ચમકી રહ્યું હતું. હું કંઈ જ બોલી નહોતો શકતો અને તેઓ પણ મારી સામે જ જેતાં હતાં. તેમની આંખો જાણે મને કહેતી હતી કે, મેં તો તને ઓળખી લીધો. તે મને હજ નથી ઓળખ્યો? અમારું મૌન

એકબીજને કંઈક કહેતું હતું, હું વિચારતો રહ્યો...
મારી સાથે શું થઈ રહ્યું છે? ખબર પડતી નહોતી.
ખબર પાડવી પણ નહોતી! જે ફીલિંગ્સ આવતી
હતી.. હદ્દયનાં ભાવ બહલાતા હતાં તેનાથી મને
ખૂબ સારું લાગતું હતું. થોડીવાર તેમની સામે
ચૂપચાપ બેઠો. તે સમયે બીજ અમુક દર્શનાથી
ગુરુદેવનાં દર્શન કરવાં માટે આવતાં હતાં. દ્વેક લોકો
ગુરુદેવને વંદન કરતાં હતાં. મને ગુરુદેવને જેઇને
ભગવાન મળ્યા તેવી ફીલિંગ આવવા છતાં, મારા
હદ્દયમાં તેમના માટે ઉત્કૃષ્ટ ભાવ પ્રગટ્યા હોવા
છતાં, ખબર નહીં, મેં તેમને વંદના ના કરી. કેવો
પાપી આત્મા હતો હું! ગુરુદેવની સામે વંદના
કરવા માટે પણ ઝૂકતો ન હતો. મને આજે ખૂબ
જ દુઃખ થાય છે, કે હું એવો તે કેવો ધમંડી
આત્મા કે સાક્ષાત ભગવાનનાં ડ્રપ સમાન ગુરુ સામે
છે અને મારામાં એટલો પણ વિનયભાવ નથી કે
તેમની સામે વાંકા વળીને વંદના કરું. ન તેઓ વધુ
કંઈ બોલ્યા ન મેં વાત કરી.

થોડીવાર પછી મેં ગુરુદેવની આજ્ઞા લીધી અને
ઓફીસ જવા ઉભો થયો. તે કંઈ જ ન બોલ્યા.
પરંતુ તેમની આંખો જાણો મને આશીર્વાદ આપતી

હતી. જાણો મને કહેતી હતી કે આજની ઘડી,
આજનો દિવસ તારી જુંધીનો સૌથી મોટો અને
ઉત્તમ દિવસ છે... પાવન દિવસ છે...

ગુરુદેવનાં દર્શન કરી હું ઓફીસ ગયો. હવે શું
થશે? મારા મનની સ્થિતિ કેવી હશે? મારી
આંખો સામે કોણ તરવરતું હશે? મારાં કાનમાં
કોનો અવાજ આવતો હશે? કોની હજરીની નોંધ
લેવાનું મારું મન કહેતું હશે? દર થોડી થોડી વારે
મને કોની સુગંધ આવતી હશે?

ગુરુદેવ! ગુરુદેવ! ગુરુદેવ!

મને આખો દિવસ દેંક જગ્યાએ ગુરુદેવનું
દેખાવુ, તે ખુબ ગમતું હતું. આવો અનુભવ કરી
થયો ન હતો. સ્વખે પણ નહોતું વિચાર્યુ કે મારી
મનઃ સ્થિતિ આવી પણ થઈ શકે!! સાંજ સુધીમાં
તો તુમાખી અને ગુસ્સાવાળો એક માણસ, ઘર્મંડ
અને પૈસાના રૂઆબવાળો એક માણસ, નરમ ધેશં
જેવો થઈ ગયો. હદ્યનાં ઘબકારા જેરથી ઘબકવા
લાગે... અને મન, આત્મા ભગવાનનો ઉપકાર
માનવા લાગે કે તેમની કૃપાથી મને મારાં ગુરુ, મારા
સારથી, મારા જીવન સુધારક, એક સાચા મિત્ર,

મારા આત્મઉદ્ઘારક, મારા ભવોભવના તારણહાર
મળ્યાં. મારા સુખદુઃખનાં સાથી મળ્યા, સુખમાં
ઓછા અને દુઃખમાં વધુ સાથ આપનાર ‘ગુરુ’
મળ્યાં.

તે જ દિવસે મોડી સાંજે નવ વાગે હું
બ્રિચકેન્ડી તરફ એક મીટીગ માટે જવા ધરેથી
નીકળ્યો. મારાં ધરેથી એકાદ બે કિલોમીટર ગાડી
ચલાવી, ત્યાં મને ગુરુદેવ પાસે જવાની, તેમના
દર્શન કરવાની ઈચ્છા થઈ. મીટીગમાં જવાનું મોડું
થતું હોવા છતાં, મેં ગાડી ફેરવી. લાઇફમાં પહેલીવાર
સાંજ પછી ઉપાશ્રયમાં ગયો. સાથે થોડોક સંકોચ
પણ થતો હતો કે ગુરુદેવની સાથે શું વાત કરીશ.
તેમને કદાચ નહી ગમે તો ? છતાં પણ મને જાણે
લોહચુંબક ખેંચી રહ્યું હોય તેમ હું ઉપાશ્રયમાં
પહોંચી ગયો. રાત્રે ૮.૧૫-૮.૨૦ થઈ જશે.
ઉપાશ્રયમાં શાંતિ હતી. કોઈ દર્શનાર્થી નહોતાં. ફક્ત
પિયુષમુનિ બેઠાં બેઠાં કાંઈક વાંચન કરી રહ્યા હતાં.
મેં પિયુષમુનિને ગુરુદેવનાં દર્શન કરવાની ઈચ્છા
વ્યક્ત કરી. પરંતુ ગુરુદેવ સૂઈ ગયાં હતાં એટલે હું
દર્શન ન કરી શક્યો અને મીટીગમાં જવા પાછો
નીકળી ગયો.

હજ તો બે-ત્રણ કિલોમીટર ગયો અને ફરી ગુરુદેવનાં દર્શન કરવાની તીવ્ર ઈચ્છા થઈ... કંઈ સમજનું નહોતું કે હું શું કરી રહ્યો છું? પાછો એક ચુ ટ્રં... અને ઉપાશ્રય... પાછી પિયુષમુનિને વિનંતી... “હું ગુરુદેવને ઉઠાડિશ નહીં, ફક્ત દર્શન કરીને નીકળી જઈશ.” પિયુષમુનિ પણ અચરજથી મારી સામે જેવા લાગ્યા અને મને ઈશારાથી જ ઢુમમાં જવાની હા પાડી. મારા સદ્ગ્રામે ઢુમનો દરવાજે ખુલ્લો હતો! મે ધીમેથી અંદર નજર કરી. ગુરુદેવ શાંતિથી સૂતા હતાં અને હું તેમના દર્શન કરી રહ્યો હતો. મને શું થઈ રહ્યું હતું, કંઈ જ સમજણ પડતી નહોતી. પણ ખૂબ ગમી રહ્યું હતું... તે પળ ખૂબ ઘારી લાગી રહી હતી.

હું ઉભો જ હતો, ત્યાં બે મિનિટમાં ગુરુદેવની આંખો ખુલ્લી અને મને જોઈને તે બેઠાં થયા. મેં ‘પ્રણામ’ કર્યા... ગુરુદેવ બોલ્યા : “આવી ગયો? ક્યારનો રાહ જેતો હતો. ક્યારે ઉધ આવી ગઈ, તે ખબર ન પડી.” હું વિચારવા લાગ્યો કે હું ક્યાં આવવાનો હતો? જરૂર કોઈ રોંગ નંબર લાગ્યો છે. પણ મેં કોઈ ચોખવટ ન કરી અને ચુપચાપ તેમની પાસે બેસી ગયો. બંનેએ કંઈ ખાસ

વાતોની આપ-લે ન કરી પણ જાણો તેઓ મને આંખોથી ધણું ધણું કહી રહ્યા હોય તેવું લાગ્યું. દસેક મિનિટ પછી હું ઉભો થયો, ‘ગુરુદેવે કહ્યું:
“બેસ થોડીવાર! કેટલાં વખત પછી આપણો મળ્યા છીએ... શું ઉતાવળ છે?” હવે મને પાકું થઈ ગયું કે કોઈ રોંગ નંબર જ છે. કારણ કે હું તો તેમને પહેલા કોઈ દિવસ મળ્યો જ ન નહ્તો એટલે મેં તેમને ચોખવટ કરી કે, “ગુરુદેવ! હું પરાગ શાહ છું. આપણો સવારે જ મળ્યા હતાં. તમે કોઈક બીજની રાહ જેતા હશો.”

ગુરુદેવ કહ્યું કે, ‘હા! ભાઇ મને ખબર છે, અને હું તારી જ વાત કરી રહ્યો છું. ચાદ કરીશ તો તને પણ ચાદ આવશે કે આપણો પહેલા પણ મળ્યાં છીએ... જનમો જનમ મળ્યાં છીએ... સાથે રહ્યા છીએ... મને તો કંઈ જ સમજાતું નહોતું પણ અવાર્ણનીય ફીલિંગ થવા લાગી અને મારી આંખોમાંથી દૃઢ દૃઢ આંસુ વહેવા લાગ્યા. પછી પાંચ મિનિટ થઈ અને હું ઉભો થઈ ગયો, કહ્યું કે,
‘ગુરુદેવ! મારી ૧૦.૦૦ વાગે બ્રિચ્કેન્ડી મીઠીગ હતી. અત્યારનાં ઓલરેડી ૧૦.૧૫ તો ઘાટકોપરમાં જ થઈ ગયા છે. મને મોડું થશે. હવે મારે જવું પડશે.

ગુરુદેવે આજા આપી અને કહ્યું કે મોહું નહી થાય,
 તું બ્રિચેન્ડી સમય પહેલા જ પહોંચી જઈશ.' હું
 નીકળ્યો અને ગુરુદેવની વિક્રાનતા ઉપર મૂર્ખની જેમ
 હસવા લાગ્યો... મીટીગમાં એક કલાકથી વધારે લેટ
 હોવા છતાં ગુરુદેવ કહે છે... બિફોર ટાઈમ પહોંચી
 જઈશ. હું રાત્રે ૧૧.૧૦ વાગ્યે બ્રિચેન્ડી પહોંચ્યો.
 જેમને મળવાનું હતું તેમના ઘરની લિફ્ટ પાસે ઉભો
 હતો. ત્યાં જ તે ભાઈ બહારથી આવ્યા અને બોલ્યા,
 'સોરી! સોરી! મને બહુ લેટ થઈ ગયું. ટ્રાફિક
 જમ હતો. અને મારા મોબાઇલની બેટરી પણ ચાર્જ
 ન હોવાથી હું તમને ઇન્ફોર્મ પણ ન કરી શક્યો.'
 મને તરત ગુરુદેવના શર્ષ્ટો યાદ આવી ગયા. તું
 સમયસર પહોંચી જઈશ અને મને ગુરુદેવની વાળીનું
 મહત્વ સમજાયું.

મીટીગ પૂરી કરી રતના ઘરે આવ્યો. આપી
 રત જાણે ઉધ જ ન આવી. યાદ કરવાની કોશિશા
 કરતો રહ્યો કે, ગુરુદેવને હું ક્યારે અને ક્યા ભવમાં
 ક્યા સ્વરૂપમાં મળ્યો હોઈશ?

બીજે દિવસે ફરી મોડી સાંજે ગુરુદેવનાં દર્શન
 કરવા ગયો. વાત વાતમાં ગુરુદેવે મને પૂછ્યું,

“તારાં ધરે પગલાં કરવા ક્યારે લઈ જઈશ?” હું ખુશ થયો અને કહ્યું, “તમે કહો ત્યારે તરત જ.” ગુરુદેવે કહ્યું કે ત્રણ ચાર દિવસ પછી તેમની અનુકૂળતાએ તેઓ પદ્ધારશે. ત્યાંથી બહાર નીકળી મેં માનસીને ફોન કરી કહ્યું કે, “ગુરુદેવ કહ્યું છે કે તે આપણા ધરે પગલાં કરશે.” માનસી માનવા જ તૈયાર નહોતી. તે કહે કે “ગુરુદેવને અનેક વાર વિનંતી કરીએ ત્યારે છેક ગુરુદેવ હા પાડતા હોય છે અને તને તેમણે સામેથી કહ્યું. તારી કોઇ ગેરસમજ થઈ હશે.” વધારે આંગ્યુમેન્ટ ન કરતાં મેં તને કહ્યું કે કાલે સવારે આપણે સાથે જઈને ફરી પૂછી લઈશું.

તે રાત્રે ૨.૩૦ વાગે મારી આંખ ખુલી ગઈ અને મને જાણો એમ લાગ્યું કે ગુરુદેવ સામે ઉભા છે. પછી થયું ગુરુદેવ તો મને આજકાલ બધે જ હેઠાય છે. અને ઉધ પણ બહુ આવતી હતી એટલે ગોદ્દું માથે ઓઢીને સુધ ગયો.

સવારે હું અને માનસી ગુરુદેવનાં દર્શન કરવા ગયા. હજ માનસી કે હું તેમને કાંઈ કહીએ તે પહેલાં તો તે જ બોલ્યા “તારુ ધર તો સરસ છે. હું કાલે આવી ગયો. હવે ફરી આવવાની જરૂર નથી.”

હું અને માનસી એકબીજાની સામે જેવા લાગ્યા.
ત્યાં જ ગુરુદેવે કાગળ ઉપર મારા ઘરનો પ્લાન
દોરીને આપ્યો અને તેઓ આવ્યા હતા તેની ખાતરી
કરાવી અને બોલ્યાં, “મેં તને ઉઠાડ્યો હતો, પણ
તું તો ગોદ્દું ઓઢીને સઈ ગયો.” હું તો આશ્વર્યમાં
હતો!

‘EGO’

SKIP THE ‘E’ AND LET IT ‘GO’

બે-ત્રણ દિવસ પછી હું મુંદ્રા (કચ્છ) ગયો હતો. મારું ત્યાં કામ ચાલતું હોવાથી, ત્રણ ચાર દિવસ રોકાવાનો હતો. માનસીનો ફોન આવ્યો કે કાલે ઉવસગગહરં સ્તોત્રના જપ છે. અને એક અભિમંત્રિત ફેમની ઉછામણી છે. આપણો ઉછામણીનો લાભ લેવો જોઈએ. મેં હા પાડી. મને એમ કે પાંચ-દસ હજરની ઉછામણી હશે. ત્યાં જ માનસીનો ફોન આવ્યો કે પચ્ચીસ ત્રીસ હજરની ઉછામણી હશે. મેં હા પાડી. સાંજ સુધીમાં માનસીના ચાર પાંચ વાર ફોન આવ્યા કે ઉછામણી વધુ ઝપિયાથી થઈ તો? તેના ભાવ ઉત્કૃષ્ટ હતાં પણ મારા માટે જાણો એક બોલી હતી. મેં તેને કહ્યું કે ગમે તેટલાં ઝપિયા થાય. આપણો વટ પડવો જોઈએ... તુ ઉછામણી બોલીને ફેમ લઈ જ લેજે.

બીજ દિવસે માનસીનો ફોન આવ્યો કે આપણને ફેમ મળી ગઈ. અને મને પૂછ્યું કે, “બોલ કેટલાં ઝપિયાની ઉછામણી થઈ હશે?” મને અંદાજ

હતો ચાર લાખ ડિપિયાનો. તેણે કહ્યું: “ગુરુદેવે
આજે વગર ઉછામણીએ તે ફેમ મને આપી દીધી.”

બે દિવસ પૂછી હું મુંબદી આવ્યો અને
ગુરુદેવનાં દર્શન કરવા ગયો. ત્યારે મેં તેમને વગર
ઉછામણીએ તે ફેમ માનસીને આપી દેવાનું કારણ
પૂછ્યું. ગુરુદેવે સમજાવ્યું કે, “જો તમે કોઈ
સાત્ત્વિક ચીજ, કોઈ સૂરી વસ્તુ તમારા ઘરે લઈ
જવ છો તો તમારાં ઉછામણી બોલતી વખતે ભાવ
પણ સુરી હોવા જોઈએ! માનસીના ભાવ સુરી
હતાં પરંતુ તારા ભાવ ફેમની ઉછામણીમાં તારો
વટ પાડવાનો હતો. એક પ્રકારનો અહંકાર હતો.
જેથી તારા ભાવ અસુરી થઈ જત અને સુરી વસ્તુ
તમારાં ઘરે લઈ ગયાં બાદ પણ તમને તેનાથી કોઈ
શાંતિ ન મળત એટલે મેં ઉછામણી ન કરી.”
મને મારી ભૂલ સમજાઈ ગઈ. મેં તેમની માફી માણી
અને ધર્મભાવના સેવી કે આજ પછી કદી કોઈ પણ
ઉચ્છામણીમાં કદી આવા ભાવો ન કરાય. ધર્મ તો
અહં શૂન્ય કરવા કરાય, વધારવા માટે નહીં.

ખરેખર ગુરુદેવે સમજાવ્યું ત્યારે સમજાણ પડી
કે આ પ્રકારનાં વિચાર પણ એક પાપ ભાવના

બાંધે છે. ગુરુકૃપા હતી તો હું આ ભાવથી બચી ગયો અને ફરી ફરી પાપ બાંધતો અટક્યો.

આ દિવસો દરમ્યાન દરરોજ ગુરુદેવનાં દર્શન કરવાનો નિયમ થઈ ગયો. પછી તો જ્યાં સુધી તેમનાં દર્શન ના થાય ત્યાં સુધી મનને શાંતિ ન થાય. ગુરુદેવ ગમે ત્યાં હોય, તેમના દર્શન કરવા જવાનું થાય. ગુરુદેવ માટે એવી આત્મિયતા બંધાઈ ગઈ કે ગુરુદેવે તો માતા, પિતા, બંધુ કે સર્વનું સ્થાન લઈ લીધું. મારા માટે ગુરુદેવ સર્વે સર્વા બની ગયા. મારું જીવન બહલાવા લાગ્યું, મારી લાઈફ સ્ટાઇલ બહલાવા લાગી.

મને ગુરુદેવ પાસે જ જોઈને મારા સગાં, મિત્રો અચ્યરજ અનુભવવા લાગ્યા છે. સમાજની વિધિતતા છે: જ્યારે કંઈ સારું થતું જોવે ને તો તે સારું છે તેવું સ્વીકારવું તેમના માટે કઠીન હોયછે. ઘણાએ મને સમજાવ્યો, કે મહારાજ સાહેબનાં દર્શન કરવા જવું સારું છે પણ તેઓની બહુ નજીક ન જવું જોઈએ. કોઈકે તો વળી મને ત્યાં સુધી કહ્યું કે તુ ક્યાં આ બાવાના ચક્કરમાં પડી ગયો?

મારા ઉપર આ સલાહોની કોઈ અસર ન હતી.
હું જણતો હતો કે મને મારી મંજીલ મળી ગઈ છે.
મને મારા ગુરુ, મારા તારણહાર મળી ગયાં છે,
જેણે હંમેશા મને, બધું આખ્યું છે. સુખ, શાંતિ,
પ્રેમ. જીવન જીવવાની સાચી રાહ. ફક્ત આ જ
જન્મ નહીં, જન્મો જન્મ સુધારવાની રાહ.
ગુરુદેવ! હું તમારો ખૂબ ખૂબ આભારી છું. તમે
મારા જીવનમાં ન આવ્યા હોત તો આ જીવ કેવી
અવગતિમાં પડ્યો હોત! તે વિચાર આવતાં જ
કંપારી છૂટે છે.

ITS ALL ABOUT CONNECTIONS

એક દિવસ ગુરુદેવનો ધાર્તોપરથી અંધેરી વિહાર હતો. અમે ૧૦-૧૨ લોકોએ સવારનાં વહેલાં ગુરુદેવ સાથે ચાલતા ચાલતા અંધેરી તરફ પ્રયાણ કર્યું. ચાલતા હતાં ત્યાં અચાનક ગુરુદેવ મને કહે કે, ‘ચાલ! તને એક વાર્તા કરુ છું.’ મને પણ ગમ્યું. ચાલવાનો થાક મહેસૂસ નહી થાય અને ગુરુદેવે વાર્તા શરૂ કરી.

એક રાજ હતો. ખૂબ સુખી, સમૃદ્ધ, શાંત, પ્રજને સુખી માનનારો. તેનો એક એક બોલ પ્રજ માટે આજ્ઞા સમાન હતો. રાજને રાજ દરભાર, રાણીઓ, પ્રજ, સત્તા દરેક પ્રકારનું સુખ હતું. એક દિવસ વહેલી સવારે કોઈક સ્વખન જોયું અને રાજની ઉધ ઉડી ગઈ. સ્વખન ઘૂંઘળું હતું. યાદ નહોતું આવતું પણ રાજ અચાનક ઉદ્ઘાસ થઈ ગયાં. તેનું ધ્યાન ક્યાંય લાગતું નહોતું. તેને કારણ ખબર ન હતી, પણ તે બેબાકળા થવા લાગ્યા. અચાનક જીવનમાં કંઈક ખૂટતું હોય તેવું લાગવા લાગ્યું. રાજ મૂંજાવા લાગ્યા કે શું ખૂટે છે ? પણ જવાબ ન

મળે ખુશી ખૂટે છે તેવું સમજાવવા લાગ્યું. પણ ખુશી કઈ? શું મળે તો આત્મા ખુશ થાય? છેવટે રાજનાં પ્રધાને રાજઘોષણા કરાવી. જે રાજને ખુશ કરે, રાજની બેચેનીનું કારણ ગોતે, રાજને શું ખૂટે છે તેની જાણ કરે, તેને ૧,૦૦૦ સોનામહેર ઈનામ આપવામાં આવશે. આજુભાજુના ગામમાં પણ જહેરાતો કરવામાં આવી.

અનેક નટ-નટીઓએ રાજને વિવિધ ખેલ બતાવી ખુશ કરવાનાં પ્રયાસો કર્યા. જહુગરોએ જત-જતનાં જહુના ખેલ દેખાડ્યા. નર્તકીઓએ નૃત્ય કરીને રાજને ખુશ કરવાનાં પ્રયત્નો કર્યા. પરંતુ રાજને ખૂંટનું ન મળ્યું. અને રાજ વધુ નિરાશ રહેવા લાગ્યો. નગર શેઠોએ પોતાનાં ભંડાર રાજ માટે ખુલ્લા મુક્યાં પણ રાજને સંપત્તિ નહોતી જોઈતી. નજુકના રાજઓએ પોતાની કુંવરીઓના માંગા મોકલ્યા પણ રાજને તો રાણીઓનો પણ ખ્રપ નહોતો રહ્યો.

બધા લોકોએ રાજને તેમનાં દુઃખનું કારણ પૂછ્યું, પરંતુ રાજને પોતાને જ ખબર ન હોય તો કારણ શું કહે? રાજને ફક્ત સ્વભનમાં એક જૈન

મુનિ હતાં તેથલું જ યાદ આવતું. તો ક્યારેક બે હંસોનું જેડુ દેખાયું હતું તેથલું યાદ આવતું.

એક દિવસ બાજુનાં ગામમાં એક ગરીબ ગવૈયાનાં ઘર પાસેથી એક જૈનમુનિ વિહાર કરતાં વિચરતાં હતાં. સાંજ પછવાની તૈયારી હતી એટલે જૈનમુનિએ ગવૈયાનાં ઘરે ઉતારાની ભાવના કરી અને ગૌચરી મળે તો વહોરવાનાં ભાવ રાખ્યાં. ગવૈયાએ કહ્યું હું તમારી ગૌચરીનો બંદોબસ્ત કરું, તમને રાતવાસો કરવા દઉં, પણ તેનાથી મને શું ફાયદો? તમે મને શું સોનામહોર આપશો? ગુરુ મહારાજે સિમત આપ્યું અને કહ્યું: “ભાઈ ફરી પાસે સોનામહોર ક્યાંથી હોય? પણ હું તને સોનામહોરનો ખજનો દેખાડી શકું.” ગવૈયાએ તે સાંભળીને મુનિશ્રીને ઉતારો આપ્યો.

શરત મુજબ ગવૈયાએ રાત્રે મુનિશ્રી પાસે ખજનાનો રસ્તો પૂછ્યો. મુનિએ કહ્યું: “ચાલ હું તને પહેલાં એક સુંદર વાર્તા કરું, પછી ખજનાનો રસ્તો.” ગવૈયાએ હા પાડી અને વાર્તા સાંભળવામાં લીન થઈ ગયો. વાર્તા સાંભળતા ને વાતાનો અંત આવે તે પહેલાં ગવૈયાને ઉધ આવી ગઈ.

સવારે ઉઠીને જેયું તો મુનિ વિહાર કરી ગયા હતાં. ગવૈયાને થયું, શું જમાનો આવ્યો છે. જૈનમુનિઓ પણ પોતાનાં વચનનું પાતન નથી કરતાં. મુનિશ્રી ખજનાનો રસ્તો બતાવ્યા વગર જ ચાલી નીકળ્યા.

બીજુ બાજુ રાજની વ્યાકુળતા વધતી જતી હતી. શું ખૂટી રહ્યું છે તેની શોધ ચાલી રહી હતી. રાજને રીજવવાની કોશિશ ચાલી રહી હતી. ઈનામ રકમ વધારીને ૧૦,૦૦૦ સોનામહોર કરી દેવામાં આવી.

ગવૈયાને મુનિશ્રીની વાર્તા બહુ સારી લાગી હતી. તેણે મુનિની વાર્તામાંથી ગીત બનાવ્યું અને તેના ગીતને અંતિમ સ્વરૂપ આપીને રોજુરોટી કમાવવા, પોતાના ગીતો બીજાઓને સંભળાવવા માટે બાજુનાં ગામમાં પહોંચ્યો. ત્યાં રાજના સિપાહીઓ ૧૦,૦૦૦ સોનામહોરની જહેરાત કરતાં હતાં. જાણે કે ગવૈયાને કહેતા હોય કે ભાઈ તને ખજનાનો રસ્તો બોલાવે છે. ગવૈયાને વિચાર આવ્યો, ચાલ હું પણ મારું નસીબ અજમાવી જોઉં.

ગવૈયો મહેલમાં પહોંચ્યો અને તેણે રાજને કહ્યું:
“રાજવી, તમારા જીવનમાં કદાચ સંગીત ખૂટી રહ્યું
છે. આપની આજ્ઞા હોય તો હું એક ગીત સંભળાવી
આપને પ્રકૃતિલત કરવાની કોશિશ કરું.” રાજવીએ
આજ્ઞા આપી અને ગવૈયાએ મુનિશ્રીની વાર્તામાંથી
જે ગીત બનાવ્યું હતું તે સંભળાવવાનું શરૂ કર્યું.

ગીતમાં બે ભાઈઓનાં સાત જન્મની વાત હતી.
બે ભાઈ હોય છે, પહેલાં જન્મમાં તેઓએ ક્ષત્રિય
કૂળમાં જન્મ લઈ ભાઈ બન્યા હતા. બીજી
જન્મમાં બન્ને હંસ બને છે. ત્રીજી જન્મમાં હાથી,
ચોથા જન્મમાં દેવલોકનાં દેવ, પાંચમાં જન્મમાં
નાગલોકમાં અને છઠ્ઠામાં બન્ને ફરી મનુષ્ય જન્મ
ધારણ કરી જૈન મુનિ બન્યા હોય છે. છ જન્મની
વાત ગવૈયાએ વિસ્તારથી કરી. રાજ તો વાર્તા
સાંભળતા જ રહ્યા. રાજને વાર્તા ઉપરથી તેમનું
સ્વર્ણ યાદ આવી ગયું. સંપૂર્ણ સ્વર્ણ ગવૈયાએ
ગીત ઝેણે સંભળાવેલું. રાજ ખૂબ ખૂબ ખુશ થઈ
ગયો અને સાતમો જન્મ સાંભળવા માટે તત્પર થઈ
ગયો. તેઓ ગવૈયાને પોતાનાં રાજભંડાર તરફ લઈ
ગયા અને બોલ્યા, “આ ખજનામાંથી તારે જે
જોઈએ તે તારું, પણ મને જલ્દીથી સાતમો જન્મ

સંભળાવ” ગવૈયાએ હથ જેડીને રાજવીને કહ્યું
“હે રાજન! મને તો ફક્ત છ જન્મની જ વાર્તા
ખબર છે. સાતમાં જન્મની વાત સાંભળું તે પહેલાં
હું સુધી ગયો હતો. તેથી રાજન! મને ક્ષમા કરો,
હું મારું ગીત પૂર્ણ નથી કરી શકતો!”

રાજએ ગવૈયાને ૧૦,૦૦૦ ની જગ્યાએ ૨૫,૦૦૦
સોનામહોર આપી અને પૂછ્યું. “હવે તો સાતમો
જન્મ કહે.” ગવૈયાએ રાજવીને શાંતિથી મુનિશ્રીના
વિહારની વાત કરી અને કહ્યું મુનિશ્રી ઉત્તર દિશા
તરફ વિહાર કરવાના હતાં.

તરત જ રાજએ પોતાના સિપાહીઓને
મુનિશ્રીની શોધ માટે મોકલ્યા અને કહ્યું,
મુનિશ્રીનું નામ તો ખબર ન હતી. એટલે તેમને
ગોતવા કેમ? ત્યારે ગવૈયાએ તેમને ઘનનાની
બદ્લે રાત્રી વાસો કર્યાની વાત કરી. તેથી
સિપાહીઓએ ઢેરો પિટાવ્યો કે ગવૈયાના ઘરે રાત્રિ
વાસો કરી, ગવૈયાને વાર્તા કરી હોય તેવા મુનિશ્રીની
અમારા રાજવી આતુરતાથી રાહ જેઠ રહ્યાં છે.
આપશ્રીને વિનંતી છે કે રાજ દ્રબ્દારમાં પદારો.

અને મુનિશ્રીને આ સમાચાર મળતા તેઓ રાજના નગર તરફ પ્રયાણ કરે છે.’

આટલી વાર્તા કરી ગુરુદેવ ચૂપ થઈ ગયા. અને ફિટફટ ચાતવા લાગ્યા. ગુરુદેવની ચાતવાની સ્પીડ એટલી બધી હતી કે મારે તેમની પાછળ રીતસર ઢોડવું પડતું. આટલી વાર્તા સાંભળીને જ દિલની ઘડકનો વધવા લાગી હતી. મને જાણો રાજ જેવી બેચેની થવા લાગી. તેમાં ગુરુદેવની પાછળ ઢોડવાનું અને આગળ રાજનું શું થયું તે સાંભળવાની તત્પરતાથી જાણો મને હાઈ બ્લડ પ્રેશર થઈ ગયું. ગુરુદેવ તો તેમની પવન-પાવડી જેવી સ્પીડમાં ચાલતા રહ્યાં. માંડ માંડ ઢોડીને ગુરુદેવની પાસે પહોંચ્યો. ‘ગુરુદેવ! આગળ શું થયું જલ્દી કહો. બેચેની વધતી જય છે.’

ગુરુદેવને મને હેરાન કરવાની બહુ મજા આવતી હોય છે અને મને પણ તે ગમતું હોય છે. કારણ કે બહુ જ થોડા ભક્તો હશે જેમને ગુરુદેવ હેરાન કરતાં હોય એમાંનો હું એક છું. હું ગુરુપ્રસાહી સમજ મસ્તીથી હેરાન થતો. ગુરુદેવ તડપાવો નહીં. પ્લીજ આગળની વાર્તા કહો.

મારી ઉભર ત્યારે તર વર્ષ હતી પણ હું વાતાઈ સાંભળવા ત વર્ષના બાળકની જેમ કાલાવાલા કરતો હતો.

આખરે ગુરુદેવે આગળની વાતાઈ કહેવાનું શક્તિ કર્યું. મુનિશ્રી રાજના નગરમાં પ્રવેશ કરે છે તે સાથે જ રાજનાં હદ્યમાં વંટોળ આવવા લાગ્યો. તેને ચારેબાજુ સુગંધ આવવા લાગી. જાણો રાજને ખબર પડી જ ગઈ કે હમણાં મુનિશ્રી રાજદ્વરબારમાં પદ્ધારશે. રાજની નજર રાજ દ્વરબારનાં દ્વાર પરથી હટ્ટી નહોતી. પ્રજા વિચારતી એમનાં બાહોશ રાજ એક વાતાઈ સાંભળવા આટલાં આતુર! પરંતુ રાજના દિલના તાર તો કાંઈ અલગ જ સૂર સાંભળવા આતુર હતાં.

ત્યાં તો સૈનિકે રાજવીને સુચના આપી કે કોઈ જૈન મુનિ નગરનાં દ્વાર તરફ પ્રયાણ કરી રહ્યાં છે. ગમે તે ઘડીએ તેઓ પદ્ધારશે. હવે તો રાજ સિંહાસન પરથી ઉછળીને નગરના દ્વાર તરફ દોટ લગાવવા લાગ્યા અને મહેલનો ઉભરો ઓળંગો તે પહેલાં જ મુનિશ્રીને સામે જેઠ રાજ વંદના કરવા લાગ્યા. ક્ષત્રિય રાજવીને જૈન મુમુક્ષુની જેમ વંદના કેવી રીતે આવડી ગઈ? રાજ પોતે અચંબામાં હતાં. રાજની

આંખોમાંથી દઈ-દઈ આંસુની ધાર નીકળતી હતી અને રાજ અચાનક જ ઉલા થઈને મુનિશ્રીને લેટી પડ્યાં અને મુનિને વળગીને બોલ્યાં, “કેટલાં વર્ષે મળ્યાં! મને મૂકીને કયાં ગયાં હતાં?” રાજને તેમના આગલા છ જન્મ સ્વભન્તાં રૂપમાં આવેલ. તે ગવૈયાએ ગીત સ્વરૂપમાં સ્વભને રજૂ કરેલ. રાજ ખૂબ ખૂબ ખુશ હતાં. તેને તેમનો જન્મજન્મમનો ભાઈ મળી ગયો હતો.

રાજ મુનિશ્રીને રાજકરણભારમાં લઈ જઈ અને તેમને અનુકૂળતાનાં ભાવ પૂછી બિરાજવા માટે આમંત્રણ આપે છે. પરંતુ મુનિ રાજની આક્ષા માંગે છે, કે રાજવી હવે મારે વિહાર કરવો જોઈએ. રાજ હાથ જોડીને વિનંતી કરે છે કે હવે તમારે વિહાર શા માટે કરવો જોઈએ? મારી પાસે બધુ જ છે. રાજપાઠ, ધન-સંપત્તિ, પ્રજન, સુખ-સાહ્યબી. જે મારું છે તે આપણું જ છે. તો હવે તમે મારી સાથે રાજપાઠ ભોગવો. મુનિશ્રીએ હસીને કહ્યું કે, “ભાઈ, તું કદાચ તારી રીતે સાચો હોઈશ, પરંતુ હું જૈન સાધુ છું અને મેં સર્વ ભૌતિક સુખોનો ત્યાગ કર્યો છે. મને તેની કોઈ આવશ્યકતા નથી”. રાજ મુનિશ્રીને પોતાના ગયા છ જન્મ યાદ કરાવે છે, કે આપણે તો દેંક

જન્મમાં સાથે જ રહ્યાં છીએ, તો આ જન્મમાં
કેમ નહીં?

મુનિ કહે છે, “આપણો તો આ જન્મમાં પણ
સાથે રહી શકશું. તું મારાં પંથે આવીશ?”

પાછા ગુરુદેવ ફિટાફટ ચાલવા લાગ્યા, અંધેરી
નજુક આવવા લાગ્યું. ૧૦-૧૫ કિલોમીટરનો રસ્તો
ચાલતા ચાલતા. વાત્તી સાંભળતા-સાંભળતા ક્યારે
કપાછ ગયો, ખબર પણ ન પડી. ફરી ગુરુદેવ પાસે
દોડ્યા. ગુરુદેવ અંધેરી નજુક છે. વાત્તી પૂરી કરો.
હવે નથી રહેવાતું અને ગુરુદેવ મૌન ભાવે ચાલતા
રહ્યાં. ગુરુદેવ પ્લીઝ, વાત્તી પૂરી કરો. હું જાણો
વાતાનું પાત્ર બની ગયો હતો. હું મારી જતને
રાજના ઝૂપમાં જેવા લાગ્યો અને ગુરુદેવ તો જૈન
મુનિ હતાં જ. જશુભાઈ, જેમણે મને ગુરુદેવના
દર્શન કરવાનો પહેલો ફોન કરેલો, તે મને ગવૈયાના
સ્વરૂપમાં દેખાવા લાગ્યા.

મારા હાર્ટ-બીટ્સ ખૂબ વધી ગયાં હતાં.
સાતમાં જન્મમાં શુથાય છે તેની વાત સાંભળવા.
ગુરુદેવે કહ્યું કે, “ભાઈ આ તો વાત્તી છે.”

પરંતુ હું જાણવા લાગ્યો હતો કે ગુરુદેવ માર્મિક રીતે કંઈક કહી રહ્યા હતાં. મારા માટે તો વાતાના રાજની સ્થિતિ સરખી થઈ ગઈ હતી, “ગુરુદેવ પ્લીડ, એટલું તો કહો કે સાતમો જન્મ રાજ અને મુનિ માટે ડેવો રહેશો?” અને ગુરુદેવ જવાબ આપ્યો, “મૈં છ જન્મ કહ્યાં જે ભૂતકાળ હતો. સાતમો જન્મ વર્તમાનકાળ છે.” સાતમાં જન્મમાં મુનિની દિશા તો ચોક્કસ છે. તેમનો માર્ગ તો કાયમ છે પણ રાજ મુનિની સાથે નીકળી પડશો? કે રાજપાટ ભોગવતો રહેશો? તે વાતી તારે જ પુરી કરવાની રહેશો.” અને બસ આ જીવન નું મર્મ સમજનવવા લાગ્યું.

CRACK THE JACK

એક દિવસ ગુરુદેવ અમારા ઘરે પદ્ધારેલા, અમે ખૂબ વિનંતી કરી કે, “ગુરુદેવ ગૌચરી વાપરીને જ જવાનું છે,”. ગુરુદેવે અમારી વિનંતી સ્વીકારી. એમ તો હું લકી છું. ગુરુદેવ મારી થોડી વાતો માને ખરા! પરંતુ સાથે સાથે તેમનું ધાણું બધું મનાવે પણ ખરા. આપણે તો ગુરુની વાતો માનીને ફાયદામાં જ રહેવાનું.

ગુરુદેવને કૂતરાનો બહુ ડર લાગે. અમારા ઘરે લેબ્રેડોર કૂતરો પાળેલો છે. ગુરુદેવે આવતા પહેલા મને પૂછેલું કે કૂતરો ભસસે તો નહીને? મેં કહ્યું “ગુરુદેવ તે ખુબ શાંત છે. કદી કોઈને કરડતો નથી. ભસતો નથી અને તમે તો મારા ગુરુ છો! તમને તો કદી નહીં ભસે”, જેવા ગુરુદેવ ઘરે પદ્ધાર્ય અમે વંદના કરી. જેક અમારા પાળેલા કૂતરાનું નામ છે. મુહૂરતિ સાથેના ગુરુદેવને જેઈ અચાનક જેક ભડક્યો અને ગુરુદેવની સામે ભસવા લાગ્યો અને જાણે હમણાં ગુરુદેવ ઉપર તરાપ મારશે તેમ લાગ્યું. માંડ-માંડ તેને પકડ્યો અને શાંત કર્યો. સર્વએ

ગુરુદેવની માફી માંગી પછી તો પાછો જેક પણ શાંત થઈ ગયો.

ગુરુદેવ થોડીવાર તેમની વાણીનો અમને લાભ આપ્યો. પછી ગૌચરીનાં સમયે સૌચે ગુરુદેવને આદરથી ગૌચરી વહોરાવી. જેક પણ મારી બાજુમાં બેઠો બેઠો શાંતિથી ગુરુદેવ સામે થોડી થોડીવારે જેઠ લેતો. પરંતુ શાંત હતો. ગુરુદેવ ગૌચરી વાપરવા બીજા રૂમમાં ગયાં. ગુરુદેવને દસેક મિનિટ તો લાગશે. તેમ વિચારી અમે બધા પણ નાસ્તો કરવા બેઠા અને જેકને ભૂલી ગયા. હવે શું થાય?

જેકને એ રીતે ટ્રેઇન કરવામાં આવેલો કે કોઈપણ મહેમાન કે બહારની નવી વ્યક્તિ ઘરમાં આવે તો ડ્રોઇંગ રૂમ સિવાય બીજા કોઈ પણ રૂમમાં જવા ન હે. અહીં તો ગુરુદેવ એકલા અમારા રૂમમાં ગયા અને ગૌચરી કરવાં બેઠા હતાં. પહેલાં જેક બસવા લાગેલો ત્યારે મેં તેના ઉપર ગુસ્સો કરીને તેને શાંત કરેલો. તે તેને યાદ હશે તેથી તે ચુપચાપ વગર ભસે ગુરુદેવ બિરાજમાન હતાં તે રૂમમાં ધૂસી ગયો અને ગુરુદેવની સામે બેસી ગયો, આવો તેનજર ફૂતરો અને ગુરુદેવ એકલા. ગુરુદેવને

થોડો પરસેવો થઈ ગયો પણ ગુરુદેવે ક્યાંક વાંચેલું
કે પ્રાણીઓને તમારા વાઇબ્રેશન્સ ખબર પડતાં હોય
છે અને તે વાઇબ્રેશન્સનાં કારણો એક પ્રકારની
ભયની વાસ તેમને આવે એટલે ગુરુદેવ શાંત રહ્યા.
તેમનાં પાત્રામાંથી તેમણે જેકને બે-ચાર દ્લૂડાં
ભાખરીનાં આપ્યા, જેકને તો મજ પડી ગઈ
ગુરુદેવના પાત્રામાંથી વાપરવા મળ્યું! તે તો
ગુરુદેવની બરોબર સામે બેસી ગયો.

ગુરુદેવ મને બૂમ મારવાની કોશિશ કરવાના
હતા પછી વિચાર્યું કે જે બૂમ મારશે તો જેક
ભડકશે અને ત્યારે ઝુમમાં તેઓ ફક્ત બે જ જણા!
એટલે ગુરુદેવ મારી રાહ જેતાં. ટેન્શનમાં બેઠાં રહ્યાં.
થોડીવાર પછી અચાનક મારું ધ્યાન ગયું, અરે!
જેક ક્યાં છે? જેકને બીજા ઝુમમાં ગોત્યો પણ તે
ન હતો. તે ગુરુદેવની સામે બેઠો હશે એવો તો
વિચાર જ ના આવ્યો. પછી થયું કદાચ ડ્રાઇવર
જેકને નીચે ગાઈનમાં લઈ ગયો હશે. બીજુ બે-ચાર
મિનિંટ પસાર થઈ. થોડીવારે ગુરુદેવને ઝુમની બહારથી
પૂછ્યું, “ગુરુદેવ કાંઈ ખ્પ છે?” ગુરુદેવના જીવમાં
જીવ આવ્યો તરત મને અવાજ કર્યો, “પરાગ !
અંદર આવ” હું ઝુમમાં ગયો અને જેકને ગુરુદેવની

સામે જેયો ગુરુદેવની સ્થિતિ જેઈ તરત જ તેને ઝમભાંથી બહાર કાઢ્યો ને ગુરુદેવની માફી માંગી.

ગુરુ પાસે દેક પળમાં કંઈક શીખવાનું હોય. તેમની દેક પ્રવૃત્તિમાંથી કંઈ શીખવા મળે તે આ અનુભવ પરથી સાબિત થયું.

મારા ધરે વર્ષોથી પાળેતા ફૂતરો હોવા છતાં મને ખબર નહોતી કે તે બહારની વ્યક્તિ અને ખાસ કરીને ડરતી વ્યક્તિને જ શા માટે ભસતો. તેની જેમ બીજ પ્રાણીઓને પણ આવી શક્તિ હોય તેનો અહેસાસ થયો. ગુરુદેવના અનુભવ ઉપરથી તેમણે શીખવ્યું કે તે સમયે શાંત રહેવાથી સામે વાળો જીવ કદ્દી આપણને હેરાન કે નુકસાન નથી પહોંચાડતો.

મારો જેક ચાર વર્ષ પછી નાની બિમારીથી ગુજરી ગયો. હું ચોક્કસ પણે માનું છું, જે જીવને ગુરુદેવ સાથે, ગુરુદેવના પાત્રામાંથી, ગુરુદેવના હાથે વાપરવા મળ્યું હતું તે દેવગતિને જ પ્રાપ્ત કરી ગયો હશે.

ITS NOT MAGIC YET MIRACULOUS

એક દિવસ ફરી મારા ભાગ્યનો ઉદ્ઘય થયો હતો. ૨૦૦૭ નું વર્ષ ગુરુદેવનું ચાર્ટુમાસ પારસધામમાં હતું. વરસાદ બીલકુલ ન હતો. એટલે ગુરુદેવને વિનંતી કરી કે તેઓ મારાં ધરે પદ્ધારે. ગુરુદેવ ત્યારે અમારાં ધરથી થોડાં હૂર, બીજાં ગુરુભક્તનાં ધરે હતાં. ત્યાંથી મારા ધરે પદ્ધારતી વખતે રસ્તામાં મેં કહ્યું ગુરુદેવ ૩-૪ કલાકની સ્થિરતા કરજો. ગુરુદેવે કહ્યું : ‘મને લાગે છે વરસાદ આવશે. મારે તરત નીકળી જવું પડશે’ ત્યારે તો તર્કો હતો. મેં કાંઈ કહ્યું નહીં અને મૌન ભાવે વિચાર્ય કે આકાશ સાફ છે અને ગુરુદેવ વરસાદની વાત કરે છે !

ગુરુદેવ અમારાં ધરે પદ્ધાર્ય. પંદર મીનીટમાં તેઓ ઉભા થયા કે મારે નીકળવું પડશે. વરસાદ શક્તિ થઈ જવાનો છે. મેં આકાશ સામે જેયું બપોરનો તર્કો હતો. મને એમ કે ગુરુદેવને થોડું રોકું એટલે મેં તેમને જબરજસ્તી દસ મીનીટ માટે વધુ રોક્યાં : ‘ગુરુદેવ ! તર્કો છે. શું ઉતાવળ છે?’

ગુરુદેવે કહ્યું : ‘પાંચ મીનીટની વાર છે. પહોંચી જવાશે’ મને નવાઈ લાગી. આકાશ સાફ્ છે. તકડો છે અને ગુરુદેવ વરસાદની વાતો કેમ કરે છે ? તો પણ મેં તેમનું ન માન્યું અને પરાણો રોક્યા.

પાંચ મીનીટ થઈ અને તડકો ગયો. આકાશ ઘેરાઈ ગયું અને ઘોઘમાર વરસાદ શક્ થયો. ગુરુદેવે સાંકેતિક રીતે મારી સામે જેયું. ‘તે મારી વાત ન માની !!! પણ ગુરુદેવને ખબર ન હતી. કે હું પણ મનમાં પ્રાર્થના જ કરતો હતો કે ખૂબ વરસાદ આવે, એટલે ગુરુદેવ તરત વિહાર ન કરી શકે અને અમને તેમનો વધુ લાભ મળો ! મેં ખુશ થઈને ગુરુદેવને કહ્યું : સાચું ! હવે અહીંજ રોકાવું પડશે. ગુરુદેવે કહ્યું : ‘હમણા વરસાદ બંધ થશો’, અને તેઓ પોતાના પાત્રા, રજેહરણ લઈને વિહાર કરવા તૈયાર થયા. મેં કહ્યું : ‘ગુરુદેવ ! આટલાં વરસાદમાં વિહાર કરશો !’ ગુરુદેવ બોલ્યા : ‘પાંચ મીનીટ માટે વરસાદને બંધ થવું પડશે નહીંતર રાત સુધી બંધ જ નહી થાય’ અને તેઓ ફિટાફટ પગથિયા ઉત્તર્યા. હું તેમની પાછળ ઢોડ્યો. વરસાદ ખૂબ જેરથી આવતો હતો. અમે ૧૫માં માળેથી ગ્રાઉન્ડ ફ્લોર પહોંચ્યા અને ગુરુદેવે તેમનો જમણો હાથ આકાશ તરફ

ઉચ્ચો કર્યો અને બોલ્યા : “જલ્દી નીકળી જઈએ ! પાંચ મીનીટમાં પહોંચવું પડશે” અને હું જેતો જ રહી ગયો. વરસાદ બે સેકડમાં બંધ થઈ ગયો અને અમે ફિટાફિટ ચાલતાં નીકળ્યા, સાડા ચાર મીનીટ થઈ અને અમે ગુરુભક્તના ઘરે જથ્યાં ગુરુદેવ ઉત્તર્યાં હતા ત્યાં પહોંચ્યી ગયા. ગુરુદેવ બોલ્યા : ‘૨૦ સેકડમાં વરસાદ શક્ષ થશે તે ચાર- પાંચ કલાકે બંધ થશે અને ખરેખર ૨૦મી સેકડે વરસાદ જાણો ગુરુદેવની આજાની રાહ જેતો હોય તેમ શક્ષ થયો અને રાત સુધી મન મૂકીને વરસ્યો.

આ ઘટના મારી નજર સામે બની એટલે હું માની શક્યો નહીંતર તો કદાચ આ વિજ્ઞાનના સમયમાં આ વાત આપણે માની શકીએ ખરા ?

UNDER YOUR GRACE

એક દિવસ માનસી ગુરુદેવ પાસે મારાં ડિક્રાં વત્સલને લઈ પહેલીવાર દર્શન કરાવવાં લઈ ગઈ હતી. ગુરુદેવ સાથેના અમારાં સંપર્ક પછી દસ-પંદર દિવસ થયા હશે. વત્સલ ત્યારે છ વર્ષનો હતો. તે સમયે તે જ્યારે બિમાર હોય કે થાકેલો હોય તો તેની એક આંખ થોડી ત્રાસી લાગતી હતી. ફરી પાછો તંદુરસ્ત હોય ત્યારે નોર્મલ લાગે. ગુરુદેવે તેને પહેલીવાર જેયો અને તેની સામે જ જેતાં રહ્યાં અને માનસીને કહ્યું કે આની આંખમાં તકલીફ લાગે છે કોઈ સારાં આઈ સ્પેશિયાલીસ્ટને દેખાડો. અમે પહેલાં ડૉક્ટરને બતાવેલું અને તેમનાં ભત પ્રમાણે જેમ તેની ઉભર વધશે, તેમ આંખો નોર્મલ થઈ જશો... તેમ કહેલું. ગુરુદેવને જવાબથી સંતોષ ન થયો. તેમણે કહ્યું કે હું સમજુને કહું છું. વધુ સમય ન બગાડતા કોઈ સ્પેશિયાલીસ્ટ ડૉક્ટરને બતાવો.

મેં તરત ડૉક્ટરની એપોઇન્ટમેન્ટ લીધી અને વત્સલને ડૉક્ટર પાસે લઈ ગયાં. તેની આંખો તપાસીને ડૉક્ટર મારાં ઉપર ગુરુસ્સે થઈ ગયાં ‘તમે

ભાણેતાં સુખી સંપન્ન પરિવારનાં હોવા છતાં માતા-પિતાની ફરજ ભુલી, બાળક માટે સમય નથી કાઢી શકતાં ? આનું ઓપરેશન તો ૪-૫ વર્ષ પહેલાં કરવાનું હતું. તમે ખુબ સમય લગાવ્યો છે. હવે કદાચ તેનું ઓપરેશન ડિફીકલ્ટ થાય કે ૧૦૦ ટકા રિઝલ્ટ ન પણ મળે. તમારે તેનું ઓપરેશન તાત્કાલિક કરવાવું પડશે.’ અમે તરત જ ડિસીઝન લીધું અને ત્રણ દિવસ પછીની તારીખ નક્કી થઈ. બીજ દિવસે ગુરુદેવને જણાવ્યું કે બે દિવસ પછીની ઓપરેશનની તારીખ છે. ગુરુદેવ ના કહી અને દસ દિવસ પછીની તારીખ આપી... તે પ્રમાણે ઓપરેશન નક્કી કરવામાં આવ્યું. ઓપરેશનના આગલા દિવસે સાંજે હું ગુરુદેવ પાસે વસાઈ માણેકપૂર ઉપાશ્રયમાં બેઠો હતો.

મને ખુબ ટેન્શન થઈ રહ્યું હતું. વત્સલની આંખનું ઓપરેશન જે બરોબર ન થાય તો આંખનું વિઝન જઈ શકે તેમ હતું. મને ટેન્શનમાં જેઇને ગુરુદેવ સમજ ગયા. મને કહ્યું : ‘વત્સલનું ઓપરેશન કોણે નક્કી કરાવ્યું ? મેં તો તેની જવાબદી પણ મારાં ઉપર છોડી દે. કોઈ જ ટેન્શન નથી લેવાનું ! બધું બરાબર થઈ જશે.’ મેં કહ્યું : ‘ગુરુદેવ ! વત્સલ છ વર્ષનો છે. ઓપરેશન

હોવાથી તેના ખાવા, પીવાની ૨૪ કલાકની મનાઈ છે. પાણી વગર બિચારો કેમ રહેશે ?' ગુરુદેવે કહ્યું : "બસ એટલું જ ? ચાલ વત્સલ આરામથી રહેશે. પાણી, ખાવાનું કાંઈ નહી માંગો. તે મારી જવાબદારી !" અને ખરેખર વત્સલે બીજ દિવસ સુધી ના ખાવાનું, ના પાણી માણ્યું. તેને ખબર હતી કે તેનું ઓપરેશન છે. છતાં જાણો પીકનીક ઉપર જતાં હોઇએ તેમ ખુશ હતો. અને મને કહેતો : 'ડેડી, આજથી મારી આંખ સારી થઈ જશો' દસ વાગે સવારનાં ઓપરેશન હતું. અમે ૮.૦૦ વાગે હોસ્પિટલમાં એડમીશન લઈ લીધું. નર્સ આવી અને કહી ગઈ, ડૉક્ટર દ.૪૫એ આવશે અને ૧૦.૦૦ વાગે ઓપરેશન શક્ક કરી દેશે. ૨૦-૨૫ મીનિટનું ઓપરેશન છે.

નવ વાગે ગુરુદેવનો મેસેજ આવ્યો. તેઓ વસઠ ઉપાશ્રયમાં હતાં અને હોસ્પિટલ હતી મુંબઈની ચોપાટીમાં... ગુરુદેવ બોલ્યા, "પરાગ, હોસ્પિટલ તો સરસ છે. ઓપરેશન થિયેટર પણ સારું છે." મને સમજયું નહી કે ગુરુદેવ મને પૂછી રહ્યાં છે કે કહી રહ્યાં છે. હું મૌન રહ્યો. ગુરુદેવ કહ્યું :

'ઓપરેશન ૧૧.૧૫એ શક્ક થશો અને ૧૨.૩૦ વાગે

પુરુ થશો'. હું હવે ગુંચવાયો. મારો ગુરુદેવ સાથેનો તેમના જ્ઞાન વિષે હજ બીજો કે ત્રીજો અનુભવ હતો. તેથી મેં ગુરુદેવને કહ્યું કે, 'ગુરુદેવ ! હમણાં જ નર્સ કહી ગઈ કે ૧૦.૦૦ વાગે ઓપરેશન શક્ક થશો અને ૨૦-૨૫ મીનીટમાં પુરુ થશો' ગુરુદેવ ચુપ રહ્યાં અને પછી બોલ્યાં : ૧૧.૦૦ વાગ્યા પછી જ ઓપરેશન શક્ક થશો. તે સમય બરાબર છે. મેં નર્સને પુછ્યું કે ઓપરેશન ૧૧.૦૦ વાગે શક્ક કરીએ તો ડૉક્ટરને ફાવશો ? તરત જ નર્સએ ડૉક્ટરને પુછ્યા વગર જ ના પાડી દીધી અને કહ્યું 'તમારું ઓપરેશન ફસ્ટ છે. પછી આજે બીજી બે ઓપરેશન છે'.

૬.૪૫ વાગ્યા, ડૉક્ટર ન આવ્યા. ૧૦.૦૦ વાગે ડૉક્ટરનો ફોન આવ્યો, કે તેમનાં ઘરે અચાનક મહેમાન આવી ગયા છે. તેથી તે ૧૧.૦૦ વાગે આવશે અને ૧૧.૧૫ એ ઓપરેશન શક્ક થશો. હું ખુશ થયો. ગુરુદેવને મેસેજ આપ્યો અને મને તેમનો જવાબ મળ્યો, 'મને ખ્યાલ છે.' ફરી બોલ્યાં : ઓપરેશન ૧૨.૩૦ વાગ્યા સુધી ચાલશે. તું ટેન્શન ન લેતો.' ડૉક્ટર આવ્યા અને વત્સલને ૧૧.૧૦ એ ઓપરેશન થિયેટરમાં લઈ ગયાં. તે તો ફસ્ટકલાસ મૂડમાં હતો. ફક્ત છેલ્લે બોલ્યો : 'તેડી મને સારું

થઈ જશો ને ?' મેં કહ્યું, 'બેટા, ગુરુદેવ તારુ ધ્યાન રાખશો.' ડૉક્ટરએ કહ્યું ૧૫ થી ૨૦ મીનીટમાં ઓપરેશન થઈ જશો. અને ઓપરેશન થિયેટરનો દરવાજે બંધ થયો.

મેં ગુરુદેવને ખબર આપ્યા. ફરી ગુરુદેવે કહ્યું : 'તું ટેન્શન ન લેતો. હું ત્યાં જ છું. ડૉક્ટર ભલે કહે ૧૫-૨૦ મીનીટ, પણ સમય વધારે લાગશો. બીજુ આંખનું પણ ઓપરેશન કરવું પડશે. બધું મારાં કંદ્રોલમાં છે. તમે ફક્ત ભગવાનનું નામ લો.' અમે ઘરનાં સર્વે ઉવસગગહરંના જપ કરવા લાગ્યા. ૧૨.૦૦ વાગે ગુરુદેવનો મેસેજ આવ્યો : 'એક આંખનું ઓપરેશન સરસ થઈ ગયું છે. હવે બીજી આંખનું ઓપરેશન ચાલે છે.' અમારાં માટે જાણે બધું જરૂર જ થઈ રહ્યું હતું. ૧૨.૨૦ એ ગુરુદેવનો મને ફરી મેસેજ આવ્યો અને બોલ્યાં : 'બંને આંખનું ઓપરેશન સરસ થઈ ગયું છે. ડ્રેસિંગ ચાલે છે. ૧૦-૧૫ મીનીટ લાગશો.' હજી તો ગુરુદેવ સાથે વાત ચાલુ છે ત્યાં જ નર્સ ઓપરેશન થિયેટરમાંથી બહાર આવી અને કહ્યું, 'ઓપરેશન ઠીક સે હો ગયા હૈ, અભી ડ્રેસિંગ ચલ રહા હૈ' અને મારાં મુખમાંથી શબ્દો સરી પડ્યા... 'માલુમ હૈ.' નર્સ બિચારી મારી સામે

અચરજથી જેવા લાગ્યી.

ગુરુદેવનો અમે ખુબ ખુબ આભાર માન્યો. થોડીવાર પછી વત્તસલને બહાર લાવ્યાં. તે તો બેભાન હતો. ડૉક્ટર આવ્યાં અને બોલ્યાં : ‘પરાગભાઈ હું મારા પોતાનાં વખાણ કરવા નથી માંગતો, પણ સાચું કહું તો મારા હાથે આઠલું સરસ ઓપરેશન પહેલાં ક્યારેય નહી થયું હોય, જાણો મારાં હથોમાં કોઈ હૈવી શક્તિ આવી ગઈ હોય તેવું લાગતું હતું. કાલે પણી ખોલશું પછી તેની રિકવરી ઉપરથી ડિસ્ચાર્જનું નક્કી કરશું. કદાચ કાલે મોડી સાંજે, નહી તાં પરમ દિવસે મોડી સાંજે ડિસ્ચાર્જ આપશું...’

૧.૩૦ વાગે ગુરુદેવ સાથે ફરી વાત કરી. ડૉક્ટરે કહ્યું તેના રિપોર્ટ ગુરુદેવને આપ્યાં. ગુરુદેવને કહ્યું કે પરમ દિવસે સાંજે કદાચ તમારાં દર્શન કરવા આવીશ. બે દિવસ હોસ્પિટલમાં રહેવું પડશે. ગુરુદેવે કહ્યું : ‘દર્શન કરવા ભલે બે દિવસ પછી આવજે પણ હોસ્પિટલમાં રહેવાની જરૂર નથી, સાંજે રજ મળી જશે.’ હું ગુરુદેવને સમજવવા ગયો કે પણી હજ કાલે સાંજે ખોલશે તો રજ ક્યાંથી

મળશો ? ગુરુદેવ બોલ્યાં : ‘તને હજ વિશ્વાસ નથી આવ્યો ? સવારથી હું કહું છું તેમ થાય છે કે ડૉક્ટર કહે છે તેમ ? છતાં આપણે સાંજે ફરી વાત કરશું.’

ચાર વાગે વત્સલ ભાનમાં આવ્યો. તેની બન્ને આંખો ઉપર પઢી હતી. છતાં આટલો નાનો છોકરો એકદમ શાંત હતો. તેણે રડયાં વગર પુછ્યું, ‘મારી આંખની પઢી ક્યારે ખોલશો ?’ મેં ડરતાં ડરતાં તેને કહ્યું, ‘બેટા, એકાદ બે દિવસ પઢી રહેશે. ગુરુદેવની કૃપા હશે તો જલ્દી પઢી ખુલશે.’ થોડી વાર થઈ અને તેણે કહ્યું : ‘મને ભુખ લાગી છે. મને કાંઈ ખાવાનું આપો.’ અમે ડૉક્ટરને પુછાવ્યું તો ડૉક્ટર કહે આઇસક્રિમ મંગાવીને આપો. પરંતુ તે ખાઈ નહીં શકે. એકાદ ચમચી આપો. તે ફક્ત માંગશે પણ ખાશો નહીં. હું નીચે આઇસક્રિમ લેવાં ગયો. ત્યાં ગુરુદેવનો મેસેજ આવ્યો. મેં કહ્યું વત્સલ માટે આઇસક્રિમ લેવાં આવ્યો છું. તેમણે કહ્યું થોડોક વધારે લઈ જાઓ. વત્સલ તો ફિટાફિટ ખાઈ જશે. મેં બે કપ લીધાં. વત્સલને બે ચમચી આઇસક્રિમ આપ્યો તે તો ખાઈ ગયો. ‘હજ આપો ડેડી ભુખ લાગી છે.’ ડૉક્ટરને પુછ્યું કે અત્યારે વધારે

આઇસક્રિમ આપી શકાય ? ડૉક્ટરને આશ્વર્ય થયું, તેમણે હા કહી અને બોલ્યા, તેને જે ખાવું હોય તે ખાઈ શકે છે. વત્સલ બે આઇસક્રિમ ખાઈ ગયો. એક વાટકો સેવમભરાં આખ્યાં તે પણ તેણે ખાધા અને સૂદી ગયો.

કલાક પછી ગુરુદેવનો મેસેજ આવ્યો અને કહ્યું, ‘હિસ્ચાર્જની તૈયારી કરવા લાગો.’ ત્યાં જ થોડીવારે ડૉક્ટર આવ્યાં. વત્સલને જેઠિને બોલ્યા : ‘ખરેખર જદું લાગે છે. કોઈ પણ બાળકને ઓપરેશન પછી આટલી સારી સાતા નથી જેઠ.’ ત્યાં વત્સલ બોલ્યો. ‘ડૉક્ટર, મારી આંખો ઉપરથી પઢી કાઢી નાખો ને ! મને કાંઈ નથી દેખાતું તો ડર લાગે છે.’ ડૉક્ટરે કહ્યું : ‘બેટા ! તે તો મારાં મનની વાત કહી. હું તો વિચારતો જ હતો કે તારી આંખ ઉપરથી પઢી કાઢી નાખું.’ અને ડૉક્ટરે તેની આંખ ઉપરથી પઢી કાઢી. તેની આંખનું નિરિક્ષણ કરીને એટલા ખુશ હતાં કે તેમનાં પોતાના હાથ સામે જેવા લાગ્યા. થોડીવાર પછી ડૉક્ટર પાછાં આવ્યા કહે : ‘પરાગભાઈ, મારાં માટે આ પહેલો અનુભવ રહેશો, કે હું કોઈ બાળકની બન્ને આંખો ઉપરથી પઢી સેમ તે કાઢું છું.’ તેમનાં મોઢાં ઉપર અલગ

જ સંતોષ દેખાતો હતો. તેમણે બીજુ આંખ પણ ખોલી નાખી. બન્ને આંખોમાં ઓપરેશન એકદમ સરસ થઈ ગયું હતું. ડૉક્ટર બોલ્યાં : ‘પરાગભાઈ, વત્સલને હોસ્પિટલમાં રહેવાની જરૂર નથી તમે આજે જ ડિસ્ચાર્જ લઈ શકો છો.’

અમે સર્વે એ ગુરુદેવની અપરંપાર શક્તિઓથી અભિભૂત થઈ ગયા.

SURRENDER TO SAFETY

ધરે પહોંચતા રાતના ૮.૩૦ થઈ ગયા. ગુરુદેવે
ને રીતે આખો દિવસ વત્સલ ઉપર ગુરુકૃપા વરસાવી
હતી તે કારણે ખુબજ થાકેલો હોવા છતાં પણ
ગુરુદેવનાં દર્શન કરવા જવાનું સખત મન થઈ રહ્યું
હતું. મેં ઘાટકોપરથી વસાઈ તેમના દર્શન કરવા
આવવા આજ્ઞા લેવા માટે મેસેજ કર્યો. તેમણે તરત
મને ના કહેવડાવી અને બોલ્યા આજે શાંતીથી ધરે
સુઈ જ કાલે આવજે, પણ હું એટલો ઉત્સાહિત
હતો કે મેં ગુરુદેવને કહ્યું હું ત્યાં ફક્ત દસ મીનીટ
જ રોકાઈશ... પણ મને ના નહીં કહો. ગુરુદેવે કહ્યું,
અત્યારે ૧૦ વાગ્યા છે, વસાઈ આવતાં તને ૧૧.૩૦
વાગ્યે. અહીંથી જે તું ૧૧.૪૫ એ પાછો જય તો
મોડી રાત થઈ જશે. પરંતુ હું ન માન્યો. છેવટે
ગુરુદેવે કહ્યું કે, ‘હું ખુબ જ થાકી ગયો છું તું
આવીશ, ત્યારે હું સૂઈ ગયો હોઈશ... એટલે હું
તને આવવાની ના પાડું છું’ મેં કહ્યું, ‘હું તમને
ઉઠાઈશ પણ નહીં; ફક્ત દર્શન કરીને નીકળી જઈશ’,
ગુરુદેવ મને ફરી ફરીને ના પાડી પણ, ખબર નહીં
હું ગુરુદેવની આજ્ઞા માન્યો નહીં. હું ધરેથી નીકળતો હતો

ત्यारे भारां बनेवी मनीषभाई बोल्या : ‘चाल ! हुं पाण
साथे आवुं छुं’.

मनीषभाई गुरुदेव पासे बहु ओछा आवता...
अने तेमां पाण भारी साथे आपो हिवस
होस्पिटलमां होवाथी थाकेलां हतां. भारी साथे
गुरुदेवनां दृश्नि करवा तेमनी जते तेयार थयां तो
मने आश्चर्य थयुं. ज्य पाण त्यां ज हतो; ते
हुंभेशा भारी साथे दरेक ज्याए फ्रतो एटले में
तेनी इच्छा ना होवा छितां पाण पराणे साथे लीधो.

अमे त्रणे रात्रे ११.३० वागे वसौ उपाश्रय
पहुँच्या तो गुरुदेव बेठां हतां. अमने लेईने बोल्यां;
ना पाडी तो पाण आव्या ? में क्ष्युं, गुरुदेव !
तमे सुई गया होत तो सारुं थात’. गुरुदेव बोल्यां
: टेन्शनमां उध आवे खरी ?’ अमे कांड समज्यां
नही. समजवानी कदाच कोशीश पाण न होती करी.
थोडीवार गुरुदेव पासे बेठां. आपा हिवसनी वात
पाई करी, तेमनो आलार भान्यो, अने १२.००
वागे गुरुदेवनी आक्षा लहिने नीकज्यां.

ગુરુદેવ બહાર સુધી આવ્યાં. અમને નવાઈ લાગી રહી હતી; પણ બધાં મૌન રહ્યાં. તે સમયે મારી પાસે સોનાટા કર હતી. ગુરુદેવે પુછ્યું : ‘ગાડી કોણ ચલાવવાનું છે ?’ મેં કહ્યું, ‘હું ચલાવીશ ગુરુદેવ. આજે ડ્રાઇવર નથી.’ ગુરુદેવે ફરી પુછ્યું આટલે કુર સુધી આટલી મોટી ગાડી ચલાવીશ ? મેં કહ્યું, ‘ગુરુદેવ ગાડી મોટી છે; પણ ઓટોમેટિક ગેર વાળી છે ગુરુદેવ માર્મિક રીતે હસ્યાં અને અમને જવાની આજ્ઞા આપી. રસ્તાં એક બીજ સાથે વાત કરી રહ્યાં હતા કે ગુરુદેવ આજે કંઈક અલગ બિહેવ કરતાં હતાં. થોડીવારમાં જ્ય અને મનીષભાઈ બંનેને ઉધ આવી ગઈ... બંને આરામથી સુઈ ગયાં અને હું ગાડી ચાલવતો રહ્યો. પંદ્ર મીનીટ પછી મને પણ ઉધ આવવા લાગી; એટલે તરત હોટેલ પાસે ગાડી ઉભી રાખી. જ્ય અને મનીષભાઈ બંને એ ચા પીવાની ના પાડી.. મેં ચા પીધી. મોઢું ધોવું હતું પણ વોસબેસીન બહુ કુર હતું. કંઠાળો આવ્યો અને ફરી ડ્રાઇવિંગ સીટ ઉપર બેઠો. જ્ય અને મનીષભાઈ બંનેને ગાડીમાં સૂતાં મેં પહેલીવાર જેયા, તેઓને કદી ગાડીમાં ઉધ ન આવે. કદાચ બહુ થાકી ગયા હતા એટલે...

ફરી ગાડી ચલાવતાં મને સખત ઉધ આવવા લાગી; પછી તો આખા રસ્તામાં છ વાર જેકાં આવી ગયાં, દૂર વખતે ગાડી ડીવાઈડર પર ચડતાં કે ઝાડને અથડાતા કે આગલી ગાડીને છકરાતા બચી ગઈ. માંડ-માંડ ઘાટકોપર સુધી ગાડી પહોંચી... મારા બંને સાથીદારો તો મસ્તીથી ઉધતા હતાં. અમે મારાં ઘરની નજીક પહોંચ્યાં અચાનક મને મનીષભાઈની બૂમ સંભળાણી અને મારો પગ બ્રેક ઉપર ક્યારે પડ્યો ખબર જ ન પડી. આંખ ખુલી અને જેથું તો... એકાં કુટ આગળ ટ્રક હતી અને મારી ગાડી ટ્રક સાથે છકરાતાં જરાક માટે બચી ગઈ. હું બોલ્યો આજે માંડ માંડ બચી ગયાં છીએ. સાતમી વાર મને જેકું આવી ગયું... બંને તરત બોલ્યા, અરે તો અમને ઉઠાડવા જોઈએ ને... ત્યારે મને વિચાર આવ્યો કે આ બંનેને ઉઠાડવા જોઈએ તેવો ખ્યાલ મને કેમ નહીં આવ્યો હોય ? ૫ બિલ્ડિંગમાં પહોંચ્યા ત્યારે ઘડીયાળ જોઈ બરોબર ૧.૪૦ થયાં હતાં. ત્રણે ચુપચાપ પોતાના ઘરે જઈને સુધ ગયાં.

વહેલી સવારે પાંચ વાગ્યા હશે અને ગુરુદેવનો મેસેજ આવ્યો. મેં તેમનો અવાજ સાંભળ્યો;

‘કેમ ભાઈ ! હજ સૂતો છે ?’ મેં કહ્યું, ‘ગુરુદેવ ! હજ તો પાંચ વાગ્યા છે રાત્રે બહુ મોહું થયું’ ત્યાં ગુરુદેવ બોલ્યાં, ૧.૪૦ એ પહોંચ્યાં હતા ને ! મને થયું ગુરુદેવે અંદાજ લગાવ્યો હશે. “ગુરુદેવ કાલે રાત્રે...” હજ તો એટલું બોલું ત્યાં ગુરુદેવ બોલ્યાં... કાલે રાત્રે તારી ગાડી સાત વાર અક્સમાત થતાં રહી ગયો. તેમણે મને બધાં જ ડેકાણા પણ કહ્યાં અને બોલ્યાં તને સાતવાર જેકાં નહોતા આવ્યા, તું માત્ર સાત વાર જ ઉઠ્યો હતો; બાકી તો આપે રસ્તે તું પણ સૂતો જ હતો...

હવે મારી ઉધ ઉડી ગઈ ! રાત્રીની ઘટનાઓ વિચારવાની કોશીશ કરી અને ખરેખર યાદ આવ્યું કે મને તો આખાં રસ્તામાં ગાડી કેમ ચલાવી હતી તે ખર્બર જ નહોતી. ગુરુદેવે પછી વિગતવાર સમજાવ્યું...

તેમણે કહ્યું તમારે ત્રણેય જણા માથે ઘાત હતી; એટલે તમે ત્રણે સાથે મારી વારંવાર ના કહેવા છતાં, દર્શન કરવા આવ્યાં. મેં કહ્યું, ‘ગુરુદેવાં ! તમને જે ઘ્યાલ હતો તો મારા મગજમાં વિચાર પણ નાખ્યો હોત તો હું મનીષભાઈને ગાડી આપી

દેત ને ! અને તેમણે કહ્યું, ‘મારી આપેલી માળા ફક્ત તારા ખીસામાં હતી એટલે હું તને કંટોલ કરી શકતો હતો. જે ગાડી મનીષભાઇને આપી હોત તો હું તમને બચાવી ન શકત.

ગુરુદેવની અનેક અનેક કૃપાઓ મારી ઉપર વરસી છે. તેમાનો આ અનુભવ જ્યારે જ્યારે યાદ આવે ત્યારે ડ્રાવાંડાં ઉલા થઈ જય છે. તે દિવસથી બોધ લીધો કે ગુરુદેવ જ્યારે જ્યારે કાંઈપણ કહે તો તેને અર્થ સમજવાની કોશીશ કરવી. અર્થ ન સમજય તો પણ તરત તેમની વાતને આજ્ઞા સમજ માની લેવી. આગર્યુમેન્ટ તો ન જ કરવી.

ગુરુ પોતાનાં શિષ્યો માટે, ભક્તો માટે કેટકેટલી મહેનત કરતાં હોય, તેમની કૃપાદાખ્ય વરસાવતાં હોય છતાં આપણને અંદાજ પણ ન આવવા હે અને જે આપણે શિષ્યો કે ભક્તો ગુરુદેવ માટે નાનામાં નાનું કામ કરીએ તો પણ બીજને અને ગુરુદેવને અહેસાસ કરાવવાનું ચૂંકતાં નથી. આજ ફરજ હોય છે ગુરુ અને શિષ્ય ના દિવ્ય સંબંધોમાં.

ADDICTED OR DEDICATED?

ગુરુદેવને મળ્યો, તે સમયે મને સીગરેટનું વ્યસન હતું, વર્ષોથી સીગરેટની આદત લાગી હતી.... ઘણીવાર છોડવાની કોશિશ કરી હતી, પરંતુ તે છૂટતી ન હતી; શક્ખઆતમાં હું માનતો કે ગુરુદેવને મારી આ આદત વિશે ખબર નથી એટલે ગુરુદેવે મારા સીગરેટના વ્યસન બાબતે ક્યારેય પૂછ્યું ન હતું. થોડા દિવસ પછી મને જ વિચાર આવ્યો કે શું ગુરુદેવને ખબર હશે કે નહીં ? હું તેમની સાથે વિહારમાં જતો ત્યારે ગુરુદેવ જે કોઈને ત્યાં પગલાં કરવા ગયા હોય, હું એટલી જ વારમાં સીગરેટ પી લેતો. એકવાર મે જાણી જોઈને ગુરુદેવ આવ્યા ત્યાં સુધી સીગરેટ નહોતી બુઝાવી, કારણ કે મારા મનમાં એક ભાર રહેવા લાગ્યો હતો કે ગુરુદેવને મે મારી લત વિશે કદ્દી કહ્યું નહોતું. કદાચ મારામાં તેમને કહેવાની હિંમત ન હતી. મને ખાતરી હતી કે ગુરુદેવે તે દિવસે મને સીગરેટ સાથે જેયો હશે, પરંતુ તેઓ કાંઈ જ બોલ્યા નહીં અને હું વધારે ગુંચવાયો....

સીગરેટ છોડવાનું ઘણીવાર વિચારતો પણ ગુરુદેવ કહેશે, એની રાહ જેતો હતો. એક દિવસ માનસીએ મારી હાજરીમાં ગુરુદેવને કહ્યું કે, “પરાગ સીગરેટ પીએ છે, તમને ખબર છે ? તમે ખીસ તેને સીગરેટની બાધા આપી હો ને !” ગુરુદેવે કહ્યું કે, “જોણો સીગરેટ છોડવી જ હોય તેને બાધાની જરૂર નથી હોતી અને જેને ન છોડવી હોય તેને બાધા આપવાથી પણ સીગરેટ નથી છૂટ્યી.” પછી તેમણે મને પૂછ્યું કે, “શું સીગરેટ છોડવી છે ?” મારે જવાબ આપતા પહેલા વિચારવું પડ્યું અને ૨ મિનિટ પછી મે હા કહી. મને એમ હતું કે ગુરુદેવ હમણાં મને બાધા આપી દેશે અને મે આંખ બંધ કરી હાથ જોડી હીધા.. ત્યાં તો શબ્દ સંભળાયા.. “તારે વિચારવું પડ્યું એનો ભતલબ કે તમારી પાત્રતા હજુ વ્યસન મુક્ત રહેવાની થઈ નથી, થોડા દિવસ પછી બાધા આપીશ.” મને તો જાણો પંદર દિવસ સીગરેટ પીવાનું લાઇસન્સ મળી ગયું.

એ પંદર દિવસમાં રોજની ૩ થી ૪ સીગરેટ વધી ગઈ. માનસી ગુસ્સો કરતી તો હું કહેતો કે હવે પંદર દિવસમાં તો છોડવાની છે ને.. પંદર દિવસ પૂરા થયા અને ગુરુદેવ પાસે ગયો ત્યારે

તેમણે કહ્યું આવતા ગુરુવારે તને બાધા આપીશ.. ગુરુવારને પાંચ દિવસની વાર હતી, હવે તો છેલ્લા પાંચ જ દિવસ સીગરેટ પીવાના રહ્યાં, તેમ સમજ રોજની પાંચથી સાત સીગરેટ પહેલા કરતાં વધી ગઈ. ગુરુવાર આવ્યો.. ગુરુદેવ ત્યારે મુલુંડ બિરાજમાન હતા, ઘાંઠોપરથી મુલુંડ જતા રસ્તામાં પંદ્ર મિનિટના સમયમાં બે સીગરેટ પી લીધી. ગુરુદેવનો ઉતારો હતો, ત્યાં પહોંચ્યાં ત્યારે મારી પાસે એક જ સીગરેટ વધી હતી એટલે મે માનસીને કહ્યું કે, “તું ઉપર જ, હું પાંચ જ મિનિટમાં આવું છું” અને મે છેલ્લી સીગરેટ સળગાવી.

હું ઉપર જઈને ગુરુદેવ પાસે બેઠો. દસ-પંદ્ર મિનિટ ધર્મતાલ લીધો અને ગુરુદેવને મને સીગરેટની બાધા આપવા માટે કહ્યું.. ગુરુદેવ મારી સામું જોઈને હસ્યા અને ફરી પૂછ્યું કે : “પાંક છે ને ? બાધા આપી જ દઉ ?” મે હા પાડી. ગુરુદેવની પાસે આવી બાધા લેવા હાથ જોડ્યા. ગુરુદેવએ કહ્યું કે, “તારાથી સીગરેટ નહી છૂટે હું તને ગમે તેટલું સમજવું, બોધ આપું પણ તું તો તારી ભરજ પ્રમાણે જ જીવીશ. જે તારે સીગરેટ છોડવી જ હોત તો તું છેલ્લી સીગરેટ નીચે ન પીતો હોત.

જેને હંમેશા માટે છોડવું જ છે તેને છેલ્તી શું કે
પહેલી શું ? મને છેક ત્યારે મારી ભૂલ સમજાણી.
હું ખૂબ રહ્યો પણ ગુરુદેવ એકના બે ન થયા. એક
તરફ વર્ષોનું વ્યસન બીજુ તરફ જનમો જનમનું
જાળાનુંધ...ગુરુદેવ... એક તારાજ કરે અને બીજ
તારે. હવે મારે નક્કી કરવાનું રહ્યું કે મારે શું કરવું?

સીગરેટ તેની જતે જ છૂટી ગઈ તો પણ હું
મહિનાનાં મહિનાઓ સુધી રોજ આશા રાખતો કે
ગુરુદેવ મને બાધા આપશે. પાંચથી છ મહિના પછી
મારી ભક્તિ ફળી અને પુણ્યનો ઉદ્ઘય થયો. એક
દિવસ મેં ગુરુદેવની પાછી માફી માંગી અને રહ્તી
આંખે વિનંતી કરી કે: “ગુરુદેવ ! મારી ભૂલ થઈ
ગઈ હતી અને તે દિવસથી સીગરેટ છૂટી પણ ગઈ
છે. હવે મને માફ કરી દો અને બાધા આપો.”

ગુરુદેવ ખૂબ જ ખુશ થયા અને તેમણે મને
બાધા આપી.

LOVE AND CARE

ગીરનારધામ.... મુંબઈથી વસે તરફ જતાં રસ્તામાં, વિહાર કરતાં સાધુ સંતો માટે હાઇવે પર સ્થિત વિશ્રામધામ છે. ગુરુદેવ વસે તરફ વિહાર કરી રહ્યાં હતા ત્યારે એક રાત્રી મુકામ ગીરનારધામમાં હતો. હું સાંજના છ વાગે ગુરુદેવના દર્શન કરવા ત્યાં પહોંચ્યો....

ગુરુદેવની સાથે હું એકલો બેઠો એમની વાણી અને જ્ઞાનનો લાભ લઈ રહ્યો હતો. રાત્રે મેં ગુરુદેવની પાસે ઘરે જવા આજ્ઞા માંગી, દસ વાગ્યાની આસપાસ સાચું કહું તો ઘરે જવાની ઈચ્છા તો બિલકુલ ન હતી પરંતુ ત્યાં મોયા મોયા મચ્છરો હતા તેથી રોકાવા માટે મન નહોતું માનતું.. ત્યાં તો ગુરુદેવે રોકાઈ જવા કહ્યું. ઈચ્છા તો મને પણ બહું જ હતી પણ વિચાર્યુ કે મચ્છરનું શું કરવું ? ગુરુદેવે કહ્યું કે: “મચ્છરની ફિકર કર નહીં, નહીં કરડે.” અને હું રોકાઈ ગયો.

થોડી વાર પછી મને ઉધ આવી ગઈ અને હું સ્ફુરી ગયો, રાતના અચાનક અઢી વાગે મારી આંખ ખૂલી તો ગુરુદેવને મને હાથથી પંખો નાખી મચ્છર ઉડાડતા હતા. પણ ઉધને કારણે સપનુ માનીને આંખ બંધ થઈ ગઈ. ત્યારબાદ ચાર વાગે પાછી આંખ ખૂલી તો એ જ દ્રશ્ય... પાછી સાડા ચારે આંખ ખૂલી અને પાછુ એ જ દ્રશ્ય હેખાયું.. સફાળો બેઠો થયો, ત્યારે ગુરુદેવ બોલ્યા કે: “સ્ફુર જ ! હજ તો સાડા ચાર જ વાગ્યા છે.” ગુરુદેવનાં સાંનિધ્યમાં આવ્યા પછી હંમેશાની જેમ એ વખતે પણ મને પોતાને જ લકી માનીને ખુશ થયો કે ગુરુદેવ મને મચ્છર ના કર્તે એટલા માટે આખી રાત જાગ્યા...!

અત્યારના એ ઘટના વિચારતા ખૂબ જ કોભ થાય છે અને એ હિવસ માટે ગુરુદેવ સમક્ષ જેટલી માફી માંગું એ ઓછી જ છે અને જેટલું પ્રાયાંત્રિક કઢ તેટલું ઓછું છે... ત્યારે મને થતું કે હું કેટલો લકી છું પરંતુ હવે સમજય છે કે હું કેટલો નાદાન હતો કે; આવા મહાન આત્માને, મારા માટે મે જગાડ્યો ?

ગુરુદેવ ખરેખર નારીયેળ જેવાં છે; શિસ્તમાં; જરા
પણ આંદું અવળું ન ચલાવે પરંતુ દીલનાં સોફ્ટ,
સરળ અને દ્યાના સાગર ! આજે સમજય છે...
ગુરુનું ગુરુત્વ હોય છે કે જે એમનાં શરણમાં આવે
તેના આત્માનો ઉત્કર્ષ...વિકાસ...કલ્યાણ કરવાનો...
મારા ગુરુએ એક રાત જગીને વર્ષોથી સુતેલાં મારા
આત્માને જગાડી દીધો.

PARTNERSHIP WITH PARMATAMA

ગુરુદેવના સંપર્કમાં આવ્યા પહેલા પૂના પાસે એકસો એકરની જગ્યામાં અમારું ઘોડાઓનું એક સ્ટઠ ફાર્મ હતું. અમે અમાં ત્રણ પાર્ટનર્સ હતા. જેમાંના એક લંડન સ્થિત એન. આર. આઈ હતા. ફાર્મની રોજબરોજની જરૂરીયાતની જવાબદારી મારા પર હતી. આ સ્ટઠ ફાર્મને કારણે મારે ધરમાં માનસી તથા ભર્મી-પણ્ણા સાથે ધણી વખત વિવાદ થતા હતા. તેમના મતે આપણે જૈન હોવાથી સ્ટઠફાર્મનો બિઝનેસ ન કરવો જોઈએ અને મારી દલીલ હંમેશાં રહેતી કે સ્ટઠફાર્મમાં એક તો આપણે ઘોડાઓનું ધ્યાન રાખીએ, તેમની સંભાળ કરીએ.. અને માવજત પણ કરીએ પછી પાપ શેનું ?

ગુરુદેવ મળ્યા પછી મે તેમને પૂછ્યું કે શું સ્ટઠફાર્મનો ધંધો કરવો એ પાપ બાંધવાનું નિમિત છે ? ગુરુદેવ મને સામે પૂછ્યું કે, “જે મારો “હા” માં જવાબ હશે તો તું શું કરીશ ?” અને મે તેમને કહ્યું, “જે સ્ટઠફાર્મ ચલાવવાથી પાપ લાગતું હોય, અને તમે મને પાપનું કારણ સમજાવી શકશો તો હું સ્ટઠફાર્મનો ધંધો બંધ કરી દઈશ.”

ગુરુદેવે મને સમજાવ્યું કે જેનો તમે ઉછેર કરો છો, તેનો હેતુ વ્યાવસાયિક છે તમે તમારા લાખો રૂપિયાના નફાને રળવા ઘોડીઓને વારંવાર વારંવાર ગર્ભધારણ કરાવી, ઘોડાઓનો જન્મ અપાવો છો તેથી તે ધંધામાં પાપ છે. ગુરુદેવની વાત મને સ્પર્શી ગઈ અને મે આ ધંધાની ભાગીદારીમાંથી છૂટા થવાનું નક્કી કર્યું. ઘોડાઓની રોજબરોજની જવાબદારી મારા ઉપર હોવાથી આ ધંધામાંથી કેમ છૂટો થઈશ તેની મુંજવણ થવા લાગી. આ કોઈ ફેકટરી કે દુકાન તો ન હતી કે, બસ, ઇચ્છા થઈ અને ધંધો બંધ કરી નાંખ્યો ! સટ્રકાર્મનો ધંધો એક એવો ધંધો છે કે જેને વેચવા જવ તો કરોડના પચાસ લાખ પણ ન મળે અને ખરીદો તો કરોડના બે કરોડ પણ આપવા પડે. વળી, ફાર્મ પર ધ્યાન ન આપીએ તો ૩૦૦ થી વધારે ઘોડાઓ, જે ત્યાં હતા, એમનું શુંથાય ? અને આપણી બેજવાબદારીના કારણે જે કોઈ ઘોડાનું મૃત્યુ થાય તો તે પાપમાંથી મુક્ત ન થઈ શકાય..

મેં ગુરુદેવને મારી મુંજવાળ સમજવી અને કહ્યું
 કે ગુરુદેવ જ્યાં સુધી ફર્મ સંબાળવા માટે કોઈ
 બીજે પાર્ટનર ન મળે ત્યાં સુધી મારે જવાબદારી
 લેવી જ પડે. મારી તકલીફ જુદી હતી, પૈસાનું
 રોકાણ કરનારા કદાચ મળી રહે પણ સાથે ધંધામાં
 રોજખરોજનું ધ્યાન રાખે તેવો પાર્ટનર મળવો અત્યંત
 મુશ્કેલ હતો. ગુરુદેવે કહ્યું કિકર ન કર, ત્રણ
 મહિનામાં તું રાજુખુશીથી અને સ્વેચ્છાએ આ
 ધંધામાંથી બહાર નીકળી શકીશ. બે અઢી મહિના
 થયા હશે અને ખુશીનું કિરણ દેખાયું, મારો જ એક
 મિત્રને મારો ભાગ ખરીદવામાં રસ પડ્યો... ત્યાં
 જતા પહેલા, ગુરુદેવના દર્શન કરી આશિવાદ લેવા
 માટે ગયો. ગુરુદેવે આશીર્વચન આપતા માત્ર એટલું
 જ કહ્યું: “શુભમૃ ભવ:”.

તે સમયે મે સ્ટડફર્મમાં મારા ભાગના બે કરોડ
 અને ૪૦ લાખ રૂપિયા રોકેલ. મને ખબર હતી કે
 સામેની વ્યક્તિ મને એક કરોડની ઓફર આપે તો
 પણ મારે માનવું જ પડશે. મીટિંગમાં જતી વખતે
 મે વિચાર્યું કે મને બે કરોડ રૂપિયા મળે તો હું ખુશ
 છું અને જે બે કરોડથી વધારે રૂપિયા મળે તો
 તેટલી રૂમ હું ધર્મદાખામાં વાપરીશ. આવું નક્કી

કરીને હું મીટીગમાં પહોંચ્યો, નવો આવનાર પાઈનર પણ મારો જુનો મિત્ર જ હતો તેણે મને કહ્યું કે, “બોલ કેવી રીતે નક્કી કરવું છે ?” અને હું તો હજુ એને કહેવા જતો હતો કે “મે બે કરોડને ૪૦ લાખ ઝપિયા લગાડ્યા છે, પણ....” એટલું બોલ્યો ત્યાં તો તેણે કહ્યું કે, “હું તને બે કરોડ અને ૪૦ લાખ ઝપિયા જ આપીશ, નક્કો નહીં આપું.” હું ખૂબ જ ખુશ થયો કારણ કે હું તો તેને કહેવા જતો હતો કે, “મે બે કરોડને ૪૦ લાખ રોક્યા છે પણ તમને જે વ્યાજબી લાગે તે મને મંજૂર રહેશે.” હું વાક્ય પૂર્ણ કરું તે પહેલા જ તેમણે ૨ કરોડ ૪૦ લાખમાં સોઢો નક્કી કરી નાંખ્યો.

સાંજના ફરી ગુરુદેવ પાસે ખુશભબર આપવા ગયો મને જોતા જ ગુરુદેવે કહ્યું કે સોઢો થઈ ગયો ને ? મે કહ્યું, “જ ગુરુદેવ !” અને ગુરુદેવે બીજું વાક્ય કહ્યું કે, “તે આજે મીટીગમાં જતા પહેલા જે નક્કી કર્યું હતું તે ભૂલતો નહીં.” હું વિચારવા લાગ્યો કે આ વાતતો મે કોઈને કરી જ નથી તો ગુરુદેવને કેમ ખબર પડી ? મે ગુરુદેવને સામું પૂછ્યું કે, “ગુરુદેવ, મે શું નક્કી કર્યું હતું ?” તેઓ હસ્યા અને બોલ્યા કે, “તારી ગુરુને ચકાસવાની આહત

હજ ગઈ નથી.. તને ‘શુભમૂ ભવ’ ના આરીવાઈ મે જ આપ્યા હતા તે યાદ છે ને ? તને તો બે કરોડ જેતા હતા. તારો સોઢો બે કરોડને ચાલીસ લાખમાં થયો, તે ચાલીસ લાખ ઝપિયા સમયસર સતકાર્યમાં વાપરી લેજે.” હું તરત ગુરુદેવના પગે પડ્યો અને તે ચાલીસ લાખ ઝપિયાના ડોનેશનનું ખાતુ મારી ડાયરીમાં બનાવ્યું.

તે દિવસ, તે ઘડી, કોક ઉત્કૃષ્ટ મુલ્લર્ટની હશે કે મને સારા કામોભાં પૈસા વાપરવાની પ્રેરણા અને સહભુધિ મળી, તે દિવસથી મે નક્કી કર્યું કે મારી આવકના અમુક ટકા (%) હું સારા કાર્યોમાં વાપરીશ.

સારા કાર્યો એટલે શું ? જે કાર્ય, સમાજનાં કોઈ પણ વર્ગનાં ઉત્કર્ષ માટે માનસિક શાંતિ, શારીરિક શાંતા અને આત્મક આરામનું કારણ બને. તે પ્રસંગ પછી મે નક્કી કર્યું કે આજથી ભગવાન મારા દુરેક ધંધામાં, દુરેક આવકમાં ભાગીદાર રહેશે. જે દિવસથી ભગવાન ભાગીદાર બન્યા, પરમાત્મા પાર્ટનર બન્યા ત્યારથી મારા ધંધામાં નીતિને પ્રાધન્ય મળવા લાગ્યું. ઝપિયા કમાવવા માટે સાચ્યું/ઓદ્ધું કરવાનું બંધ થઈ ગયું. કરવાનું તો છોડો,

વિચારવાનું પણ બંધ થવા લાગ્યું ! મને કદી તેજ કે મંદીની અસર ન થઈ, માનસીક રીતે ધંધાના ટેન્શન ન રહ્યા, પૈસાની પાછળ દોટ લગાડવાનું બંધ થઈ ગયું... આજ સુધીમાં મે કે મારા પરિવારે સત્કાર્યોમાં જે પણ યોગદાન આપ્યું તે પછી પણ મેલુક ફીગર બની ગયો.

ગુરુદેવની મારા ઉપર શું અનેરી કૃપા હશે કે મારા હાથે અનેક પરોપકારના કામ થવા લાગ્યા. હું જાણું છું કે હું તો ફક્ત નિમિત જ છું, ખરેખર તો ગુરુદેવની કૃપાદ્રષ્ટ અને આશીર્વાદ જ કારણભૂત છે.

ભગવાનને ભાગીદાર બનાવવાનો અમુલ્ય મોકો આપ સર્વેને પણ હંમેશા મળેલો જ છે, તેનો લાભ અવશ્ય લેજે જેનાથી તમારા ઘરે પણ સૂરી આવક આવતી થાય... જેનાથી તમારા અને તમારા પરીવારના વિચારો શુદ્ધ થાય... જેનાથી આપનું, આપના પરિવારનું કે આપના હસ્તે સમાજનું શુભ થાય...

MISSING MY VALENTINE

ગુરુદેવનું ૨૦૦૪માં ચાતુર્મસ બરોડા હતું. તેઓ ફેબ્રુઆરી ૨૦૦૪ બરોડા પહોંચી ગયા હતાં અને ૧૪મી તારીખે વેલેન્ટાઇન ડેના દિવસે મને તેઓ મળ્યાં તેને એક વર્ષ પુરુષ થવાનું હતું; હું ખુબ ઉત્સાહિત હતો; મેં ગુરુદેવને કહ્યું હતું; “ગુરુદેવ હું હર વર્ષે ૧૪મી ફેબ્રુઆરીએ તમારા દર્શન કરવા જરૂર આવીશ.” ગુરુદેવે કહ્યું: “તેવા તારા યોગ નથી.” છતાં હર હંમેશાની જેમ મેં આગ્રહ રાખ્યો અને ‘સરપ્રાઇઝ’ આપવાનું વિચાર્યું..

૧૪મી ફેબ્રુઆરીએ વહેલી સવારનાં ૫:૪૫ ની ફ્લાઇટ હતી; એરપોર્ટ ૫:૦૦ વાગ્યે પહોંચવાનું હતું; વહેલી સવારે મારાં ધરથી એરપોર્ટ જતાં ૨૦ મીનીટ લાગે; હું વહેલો તૈયાર થઈને ખુશ થતો થતો ૪:૧૫ વાગ્યે નીકળ્યો અને એરપોર્ટ પહોંચવા આવ્યો ત્યાં ૭ ભરપૂર ટ્રાફિકજમ...! તે દિવસે સવારે એરપોર્ટ નજીક એર ઇન્ડિયામાં જેબ પ્લેસમેન્ટ માટે ફોર્મ ભરવાની તારીખ હતી; હજરો યુવક-યુવતીઓ ફોર્મ ભરવા રાત્રીથી ૭ આવેલા; તેને લીધે ટ્રાફિકજમ

હતો. ૫:૧૫ વાગે એરપોર્ટ પહોંચ્યો. ટીકીટ કાઉન્ટર બંધ થઈ ગયું હતું અને મારી ફ્લાઇટ મીસ થઈ ગઈ. જાણો મને ગુરુદેવના વાઇબ્રેશન્સ મળ્યા “મેં તને પહેલાં જ કહ્યું હતું કે તું ૧૪ ફેબ્રુઆરીએ મને નહીં ભળી શકે, તું મારું માનતો નથીને, એટલે હેરાન થાય છે.”

નેક્સ્ટ ફ્લાઇટ સાંજના ૬:૦૦ વાગે હતી; તે ફ્લાઇટની ટીકીટ પહેલા જ કરાવી. સવારના અનુભવ પછી સાંજે તો ‘હું’ એરપોર્ટ જવા માટે ૨ કલાક વહેલો નીકળી ગયો. મારે કોઈ રીસ્ક જ નહોતું લેવું. કોઈપણ હાલતમાં ગુરુદેવનાં દર્શન તો કરવા જ હતાં. રસ્તો પણ મેં બદલી નાંખ્યો. જેથી ફરી ટ્રાફિકમાં ફસાઈ ન જાઉ. થોડે સુધી તો રસ્તો સાફ્ હતો એટલે હું એકદમ નિશ્ચિંત થઈ ગયો. અચાનક જ પાંચ મીનીટમાં એરપોર્ટ પહોંચતા પહેલા સવાર જેવો જ ટ્રાફિક થઈ ગયો અને હું ગાડી મૂકીને એરપોર્ટ તરફ રીતસર ઢોડ્યો..પણ મોડું થઈ ગયું હતું. મને ઉડ્ય-ઉડ્ય એમ હતું કે કદાચ પ્લેન મોડું હોય; એરપોર્ટ પહોંચતા મને ૭:૦૦ વાગ્યા અને પ્લેન તો મને લીધા વગર જ ઉડી ગયું હતું!! હું ગુરુદેવ પાસે બરોડા પહોંચી ન શક્યો;

ગુરુદેવને મેં ત્યારે ખબર આપ્યા કે મારું આજે એક ૪ દિવસમાં બે વાર ખેન છુટી ગયું અને ગુરુદેવએ કહ્યું કે, “સર કો સરપ્રાઇઝ નહી હેતે! મેં તો તને વારંવાર કહ્યું હતું કે તું નહી પહોંચી શકે પણ તું માનતો ન હતો..” ત્યારથી આજ સુધી મેં હંમેશા માર્ક કર્યું છે કે હું કોઈને કોઈ કારણસર ગુરુદેવને ૧૪ ફેબ્રુઆરીના દિવસે મળી નથી શકતો.

તેનું રહસ્ય આજ હિન સુધી નથી જાણી શક્યો. પૂછ્યું તો કેટલી બધી વાર પણ ગુરુદેવ મૌન રહીને, એ વાતને હસીને ઉડાડી હે છે! અને પ્રોબ્લેમ એ કે મને એમનું મૌન સમજતું નથી...!!!

PARASDHAM - ITS POSITIVE

મારાં ધરે સંત-સતીજીઓનાં પગલાં મુશ્કેલીથી થતાં કારણ કે હું ૧૫માં માળે રહેતો; ગુરુદેવને મળ્યાં પછી મને ઘણાં સમયથી વિચાર આવતો કે આપણું ધર એવું હોવું જોઈએ જે સંત સતીજને અનુકૂળ આવે અને અમે વૈયાવર્યનો લાભ પામી શકીએ. તરત મને મારા સામેના જ બિલ્ડીગમાં પહેલાં માળે એક ફ્લેટ મળ્યો, અમે તરત ખરીદી લીધો. હું વધારે ખુશ એટલા માટે હતો કે ગુરુદેવને ઠિચ્છા થાય ત્યારે શેષકાળમાં તેઓ પધારે તો હું તેમની સેવા કરી શકું.

પણ જાણો નિયતીને મંજુર ન હતું કે આટલા મોટા ગુરુદેવ અને તેમનાં ઉતારા માટે એક નાનકડો ફ્લેટ? થોડા દિવસોમાં સોસાયટીએ વાંધો ઉડાવ્યો; કારણ કે જૈન સાધુ-સાધ્વીજીઓ ટોઈલેટ નથી વાપરતાં; પરોઠવા જય છે; અને તેથી તેમને તકલીફ થાય છે. તેઓએ મને જે વિનંતી કરી તે વાત મેં ગુરુદેવને દુઃખી થઈને જણાવી. તેમણે ફક્ત એટલું જ કહ્યું કે, “તારાં હથે વધારે સારું કામ થવાનું હશો!”

ગુરુદેવે એવું “ધર્મ-સ્થાનક” બનાવવાની પ્રેરણા આપી જ્યાં યંગસ્ટર્સને પણ સામેથી આવવાનું મન થાય. સામાન્ય માણસ આજનું વિચારે. જ્યારે મારા ગુરુ તો દીર્ઘ ભવિષ્યનું વિચારે. અને મારું રિસર્ચ શરૂ થયું. યંગસ્ટર્સને ગમે તેવું વાતાવરણ ઊભું કેવી રીતે થાય?

૧.જૈન સ્થાનકો સાફ્ફ-સૂથરાં નથી હોતાં ખાસ કરીને જૈન ઉપાશ્રયો.

૨.બાથર્ડમ, ટોઇલેટની વ્યવસ્થા બરોબર નથી હોતી.

૩.માઈકનો વપરાશ ન હોવાથી દરેક વ્યક્તિ સંત-સતીઝની વાળીનો લાભ નથી લઈ શકતાં.

જે પરમાત્માનું કામ નિઃસ્વાર્થ ભાવે કરે તો પરમાત્મા તેના બધા જ કામ સફળ કરે. સ્થાનક બનાવવા કેટલો ખર્ચ થશે; ખબર ન હતી પણ; ફિકર નહોતી; કારણ કે ગુરુદેવનાં આશીર્વાદ મળેલાં હતાં. મેં ગુરુદેવ પાસે આજા મારી કે, આપણે જે સ્થાનક બનાવવાનું છે તેની સંપૂર્ણ જવાબદારી મારી રહેશે. મને હતું કે ગુરુદેવ ખુશી-ખુશી આશીર્વાદ આપશે પરંતુ ગુરુદેવે કહ્યું કે, “નહીં, આ જૈન

સ્થાનક બનાવવામાં સર્વેની સાથ લેવાનો છે; કોઈપણ ધાર્મિક કે આધ્યાત્મિક સંકુલ બને તો અનેકનાં પુણ્યની જરૂર પડે. તારે દ્વેકનો શારીરિક, માનસિક અને આર્થિક સાથ લઈને જ સ્થાનક બનાવવાનું રહેશે.”

ગુરુદેવે પાર્શ્વનાથ ભગવાનનાં આશીર્વાદ લઈને આ મિશન શરૂ કરાવેલું તેથી તેમણે નવી બનનારી દ્યુમારતનું નામ ‘પારસધામ’ રાખ્યું. જાણો પાર્શ્વનાથ ભગવાને પાર્શ્વયક્ષ દેવને જગ્યા ગોતવાનું કામ સોંપી દીધું હોય તેમ તરત જ અમને ધાટ્કોપરમાં જગ્યા મળી ગઈ, જગ્યાનું પઝેશન મળ્યું. ગુરુદેવને પહેલેથી જ વિનંતી કરી કે તેમનું આગામી ચાતુર્માસ ‘પારસધામ’માં કરે. ચાતુર્માસને સાત મહિનાનો જ સમય બાકી હતો અને અમારી સાઇધથી તો હજ ખાન ઘ્યુનિસિપાલટીમાં મંજૂરી માટે પહોંચ્યા હતા. મારી સાથે અનેક ગુરુભક્તોનો સાથ-સહકાર અને સહયોગ હતો. તરત જ બાંધકામ શરૂ થયું. પ્લોટ નાનો હતો. આજુભાજુ રેસિડેન્સ એરિયા હોવાથી રાત્રે બાંધકામની મનાઈ, બાંધકામનાં મટીરીયલ્સ રાખવાની જગ્યાની તકલીફ. નાની એવી તકલીફ પણ અમારા નિશ્ચયની દ્રઢતામાં વધારો કરતી હતી, જાણો એક સંકલ્પ જ હતો કે ‘પારસધામ’ ધાર્મિક

અને સામાજિક કાર્ય માટે દૂરેક રીતે, એક ઉમદા સ્થળ બને. ગુરુભક્તોનો બધી રીતે યથાશક્તિ સાથ-સહકાર મળવા લાગ્યો.. જેતનેતામાં સાત મહિના પૂરા થયા. એમ કહી શકાય કે સાત મહિના સફળ થયા અને પારસધામ તૈયાર થયું.

આજે તે દિવસને યાદ કરું છું તો એક આનંદની લહેર છિવાઈ જય છે. હું કન્સ્ટ્રક્શનના વ્યવસાયમાં છું. અનેક બિલ્ડિંગો બાંધ્યા છે પરંતુ ગુરુની આજ્ઞા સાથેનું ‘પારસધામ’ બન્યું ત્યારે કોઈ પ્રકારના વિઘ્નો, આપત્તિ કે પૈસાની અગવડ ઉભી ન થઈ, તે ગુરુના આરીવાઈવગર શક્ય જ ન હતું.

૨૨મી જુલાઈ, ૨૦૦૭ના પાવન દિવસે પારસધામમાં ગુરુદેવનો ચાતુર્માસ મંગલ પ્રવેશ થવાનો હતો. ગુરુદેવ અમારા ધરેથી પારસધામમાં મંગલ પ્રવેશ કરવાના હતા. ૨૧ જુલાઈએ સાંજના ગુરુદેવ અમારા ધરે પદ્ધાર્યી. અમે સર્વે ખૂબ જ ખુશ હતા. એક મહાન કાર્ય થઈ રહ્યું છે અને તેમાં હું નિમિત્ત હતો એ વિચારીને મને અત્યંત ખુશી થતી હતી. પણ મેં જેયું કે જાણો ગુરુદેવ મૂડમાં ન હતા. ચાતુર્માસનો મંગલ પ્રવેશ અને પારસધામનાં

વિધિવત ઉદ્ઘાટનના આયોજન અને ટેન્શન વગેરેને લીધે ગુરુદેવ કદાચ થાકી ગયા હશે એમ વિચારીને હું શાંત રહ્યો. અચાનક જ મારો કાંઈ જ વાંક હોવા ન છીતાં ગુરુદેવ મારા પર ગુસ્સે થવા લાગ્યા. મને કારણ સમજયું નહીં અને ચિંતામાં મારી ભૂલ શોધવા લાગ્યો. મને હતું કે ગુરુદેવ રાતના અમારી સાથે બેસીને ધર્મલાભ આપશે પરંતુ ગુરુદેવ તો વહેલા સુવા જતા રહ્યા.

અમે સવારના ચાર વાગ્યે ઉઠીને તૈયાર થઈને ગુરુદેવના દર્શન માટે આતુરતાથી બેઠા હતા. સાડાચાર વાગે ગુરુદેવનાં ઝુમનો દરવાજે ખૂલ્યો. મેં અને માનસીએ તેમના દર્શન કર્યા અને તેમની નારાજગીનું કારણ પૂછ્યું, ફરી પાછું ગુરુદેવ મારા પર વગર કારણે ગુસ્સે થવા લાગ્યા.

મારો વાંક શું હતો તે વિચારવાનું તો જાણો હું ભૂલી ગયો! છેવટે ગુરુદેવ શાંત થયા અને સવારે તેમણે મારા ધરેથી પારસધામ તરફ પ્રયાણ કર્યું. હું મનથી એકદમ તૂટી ગયો હતો; ધણા લોકોએ મને પૂછ્યું કે, “પરાગભાઈ, આટલા મહત્વનાં દિવસે તમે નર્વસ કેમ લાગો છો?” અને તેઓ પોતે જ પોતાની જતે જવાબ

આપી દેતા કે થાકી ગયા હશો એટલે મારે કોઈને ખોદું
બોલવું ન પડયું.

પારસધામનું મુહૂર્ત અને ગુરુદેવનો મંગલપ્રવેશ
ભવ્ય રહ્યો, અનેક લોકો, મહાનુભાવો સર્વે પધાર્યા
હતા અન્ય સંતસતીજાઓ પણ ગુરુદેવને શુલેચ્છા
આપવા પધાર્યા હતા. પાંચથી સાત હજાર
માણસોની મેદની હતી. દ્વેકના મોઢે પરાગભાઈનાં
વખાણ હતા. પરંતુ “પરાગભાઈ”ના કાનમાં કોઈ
વખાણ કે શુલેચ્છાના શબ્દો પડતા ન હતા..
“એવું શું થઈ ગયું કે મારા ગુરુ આવા શુભ દિવસે
મારા ઉપર આટલા નારાજ છે.”- તે વિચારવા
સિવાય કોઈ પ્રવૃત્તિમાં ધ્યાન જ ના હતું.. મને તો
ફક્ત ગુરુદેવની સ્માઇલ મળે તો જ આ દિવસ
સાકાર લાગતો હતો. ગુરુજીપાની પ્રતિક્ષા એ જ મારી
પરિક્ષા હતી !! હું સેજ પર બેઠા બેઠા કે મારી
સ્પીચ આપતી વખતે પણ રહવાનું રોકી શકતો
નહતો. હું ખરેખર ઘૂંઘ કુંઘી હતો અને દ્વેક લોકો
સમજતા હતા કે હું ખુશીના આંસુ રડી રહ્યો છું!!
મેનકા ગાંધી, ઉધ્ઘવ ઠાકરે, પ્રકાશ મહેતા જેવા
રાજકારણી અને ગુરુભક્તોના મોઢે પણ પરાગભાઈના

વખાળ થતા હતા. ગુરુદેવે દ્વેક ભક્તો જેમણે પ્રત્યક્ષ કે પરોક્ષ રીતે પારસધામ બનાવવામાં સાથ આખ્યો હોય, તેઓની પ્રશંસા કરી અને શુભેચ્છા આપી. પરંતુ તે લીસ્ટમાં પરાગભાઈનું નામ ન હતું! પરાગભાઈ સામે દ્રષ્ટિ સુધ્યા ના હતી! જાણો હું ક્યાંય હતો જ નહીં! અત્યારના તે દિવસ યાદ કરું છું ત્યારે... રહવું આવી જય છે!

ગુરુદેવે તેમનું પ્રવચન એક નાનકડી વાતાથી શરૂ કર્યું. “એક દિવસ એક વાનર રામ ભગવાનના ઝૂમમાં પહોંચી ગયો. સામે એક રણિસ્ટર પડ્યું હતું. જેમાં રામ ભગવાને તેમના અનેક એવાં ભાગ્યશાળી ભક્તોના નામ લખ્યા હતા, જેઓ દરરોજ ભગવાનને યાદ કરતા હતા. વાનર ફિટાફિટ બધાના નામ વાંચી ગયો અને અચંબામાં પડી ગયો, કારણ કે તેમાં હનુમાનજીનું તો નામ ક્યાંય જ ન હતું. વાનર ત્યાંથી સીધો ઉપડ્યો હનુમાનજી પાસે અને બધા સમાચાર આપી કહ્યું કે, “હે ભગવંત તમે જેને આખો દિવસ યાદ કરો છો, તેમને તમારી કોઈ ગણના જ નથી.” હનુમાનજી તો વાનરની વાત સાંભળી એકદમ વ્યકૃત થઈ ગયા. “હું પળો-પળો જેમને સમજૂ છું, તેમને એક વાર પણ મારી યાદના

આવી?” દુઃખી-દુઃખી થતા, રડતાં-રડતાં પહોંચ્યા ભગવાન રામનાં દ્રબારમાં. ભગવાન તો અંતરજ્ઞાની હતા, તરત હનુમાનજીનું દુઃખ સમજ ગયા, તેઓ તેમની રૂમાં ગયા અને બીજું એક રજિસ્ટર લાખ્યા અને હનુમાનજીને વાંચવા આપ્યું. હનુમાનજીએ જેયું તો આખી બુકમાં ફક્ત હનુમાનજીનું નામ લાખ્યો વાર લખાયું હતું. ભગવાને કહ્યું કે મારી પહેલી બુકમાં એ બધા જ ભક્તોના નામ છે કે જે મને લાખ્યો વાર યાદ કરે છે પરંતુ મારી બીજી બુકમાં એ જ ભક્તતનું નામ છે જેને ‘હું’ લાખ્યો વાર યાદ કરું છું.” એટલી વાર્તા પૂરી કરી અને ગુરુદેવ બોલ્યા કે, “હું મારા હનુમાનને પારસધામના નિર્મણ નિમિત્તે શુલેચ્છા આપું છું અને તેમણે તેમના રજેહરણમાંથી પોતાની ‘માળા’ કાઢીને મને ભેટ આપી. મારું દુઃખ પળભરમાં ઉડી ગયું અને મારા મોઢા પર અનેરી ઘુશી, આનંદ અને ઉમંગ જગ્યા ઉઠ્યા.” હાથમાં માળા હતી. દ્રષ્ટિ ગુરુદેવની સામે હતી... મેં કંઈ પૂછ્યું નહીં, તેમણે કંઈ કહ્યું નહીં તો પણ... કારણ સમજવા લાગ્યું; જે ગુરુદેવે મને આટલો અપસેટ ન કર્યો હોત તો બપોર સુધીમાં દેંક માળસોની પ્રશંસા, શબ્દો સાંભળી સાંભળીને મારાથી જાણતા કે અજાણતા અભિમાન થઈ જત

અને આ મહાન કાર્યમાં પુણ્યની જગ્યાએ
અભિમાનનું પાપ બંધાઈ જત. ગુરુનાં કોપનું કારણ
પણ શિષ્યનું કલ્યાણ જ હોય નો! સાંજે ગુરુદેવ
પાસે ગયો અને તેમણે સમજાવ્યું કે ગુરુનું કામ
શિષ્યની સંભાળ લેવાનું છે. ગુરુને ખબર જ હોય
કે તેના શિષ્યની પાત્રતા કેટલી હોય છે.

ભવિષ્યનું દુઃખ નહીં, પણ દુઃખનાં કારણને
પણ છૂર કરે તેવા છે ને મારા ગુરુ!!

તે દિવસે મેં ગુરુદેવનું એક નવું સ્વરૂપ જેયું
હતું. હું મારી જતને હંમેશા ઘન્ય માનવા લાગ્યો
કે મારા પર આવા ગુરુના આશીર્વાદ છે.

AARADHYAJI A DIVINE CALL

ફર્સ્ટ વીક ઓફ મે-૨૦૧૧ અમે અમારા યુગ દિવાકર પૂ. ગુરુદેવ પાસે બેઠાં હતાં અને ગુરુદેવે અમને કહ્યું, “મમ્મીનો હવે બહુ લાંબો સમય નથી લાગતો. એમની કોઈ ઇચ્છા અધુરી ન રાખતાં અને તેમને જેટલો વધુ સમય આપી શકો એટલો આપજો.”

અમે વિચારમાં પડી ગયાં... મમ્મી તો એકદમ સ્વસ્થ અને સાજ સારા છે. ત્રણ-ચાર દિવસમાં જ એમને પેટમાં દુખાવો શક્ક થયો... ડૉક્ટરે નિદાન કર્યું, પથરીનો દુખાવો છે અને એ પ્રમાણે ટ્રીટમેન્ટ શક્ક કરી. મેં પૂ. ગુરુદેવને વાત કરી અને ગુરુદેવે એક માર્મિક સિમત આપી કહ્યું, ડૉક્ટર જે કરે છે તે કરવા ધ્યો... હજુ બીજે ટેસ્ટ કરવાનું કહેશે. અને બીજે જ દિવસે ડૉક્ટરે સોનોગ્રાફી અને એન્ડોસ્કોપી કરવાનું કહ્યું. ફરી ગુરુદેવને વાત કરી અને ગુરુદેવે કહ્યું, એન્ડોસ્કોપી રાઇટ વે છે અને હજુ એક ટેસ્ટ કરવાનું કહેશે. અને ખરેખર એમ જ થયું...

ડॉक्टरे બાયોપ્સી કરવવાનું કહ્યું. સાંજે ગુરુદેવને મળ્યાં. ગુરુદેવને વાત કરી. ગુરુદેવ કહ્યું, ‘તને અંધારામાં નથી રાખવો. બાયોપ્સીના રીપોર્ટમાં તેન્સર આવશે.’

રીપોર્ટ ચાર દિવસ પછી આવવાનો હતો. રીપોર્ટ લેવા જતાં પહેલાં ગુરુદેવના દર્શન કરવા ગયો અને ગુરુદેવ કહ્યું, રીપોર્ટમાં તેન્સર આવશે અને એનો કોઈ ઇલાજ નથી અને કોઈ એલોપેથી ટ્રીટમેન્ટ પણ કરવા જેવી નથી. હું થોડો ઢીલો થછ ગયો... પણ ગુરુદેવ મને પોઝીટીવ કરી અને પરિસ્થિતિનો સ્વીકાર કરવાનું સમજાવ્યું.

સાંજે રીપોર્ટ લેવા ગયો ડॉક્ટરે એ જ રીપોર્ટ કહ્યો જે સવારે મને પૂ. ગુરુદેવ કહ્યો હતો. મમ્મી માટે આવા રીપોર્ટ સાંભળીને મારા ચહેરા પર કોઈ એક્સપ્રેશન ન આવ્યાં... તેથી ડॉક્ટરને પણ થોડી નવાઈ લાગી. એમને ક્યાંથી ખબર હોય કે, તમે જે રીપોર્ટ આપો છો એ તો મારા ગુરુદેવ મને સવારે જ આપી દીધાં છે, મારા માટે તો જુના થછ ગયાં છે, વળી ગુરુદેવ મને પોઝીટીવ કરી દીધો છે એટલે એક્સપ્રેશન ક્યાંથી આવે?

મેં ડૉક્ટરને પૂછ્યું... આવા દર્દીનું આયુષ્ય કેટલું? ડૉક્ટરે જવાબ આપ્યો, અઢીથી ત્રણ મહિના. એમાં ૧૫ દિવસમાં જેન્ડીસ આવશે અને એ છેલ્લે સુધી રહેશે.

“ડૉક્ટર! આયુષ્ય લાંબુ થઈ શકે?” “જે વ્યક્તિ ખૂબ જ લકી હોય તો પાંચથી છ મહિના. મેં કેટલાં લકી છો તે ત્યારે જ ખબર પડશે. બીજું આની પીડા એકદમ અસહ્ય હોય અને કૃપલસરી બેડ રેસ્ટ કરવાનો.

આ સાંભળી હું સાવ ભાંગી ગયો. ગયો સીધો ગુરુદેવ પાસે...!!! ગુરુદેવને રડતાં હદ્દે વાત કરી... ગુરુદેવે એ જ સિમત સાથે જણાવ્યું, જેન્ડીસ નહીં આવે અને છેલ્લા સમય સુધી હરતાં ફરતાં રહેશે. પછી સહજતાથી કહ્યું, આપણે જેણું કોણ સાચું? રૂપમી મે-૨૦૧૧ ના રોજ કેન્સરના રીપોર્ટ આવ્યાં હતાં અને ત૦મી જુલાઈ-૨૦૧૧...!!! મર્મમીએ અઠ ઇથી ત્રણ મહિનાની બોર્ડર પાર કરી ત્યારે અમને થયું, મર્મમી લકીછે. છ મહિના પણ પસાર થઈ ગયાં. અને ડૉક્ટરની વાત યાદ આવી, “તમે કેટલાં લકી છો તે ત્યારે જ ખબર પડશે.” એ પણ ખબર પડી ગઈ.

અને પૂરુષુદેવનું એ સિમત પણ યાદ આવી ગયું,
મહ્મીને નથી જોન્ડીસ આવ્યો કે નથી બેઠ રેસ્ટ!!
મહ્મી પહેલાંની જેમ જ હરતાં ફરતાં હતા.

પૂરુષુદેવની આજા મુજબ કોઈ પણ એલોપેથી
ન લેવાનું નક્કી કર્યું અને એમના માર્ગદર્શન મુજબ
ફક્ત આયુર્વેદિક ટ્રીટમેન્ટ ચાલુ રાખી. બાકી બધું પૂરુષુદેવના આશીર્વાદ ઉપર છોડી દીધું અને પૂરુષુદેવના આશીર્વાદથી ૧૪ મહિના થયા,
ન કોઈ દુખાવો, ન કોઈ તકલીફ અને એ જ એમની
મસ્તીમાં હરતાં ફરતાં રહ્યાં.

પૂરુષુદેવ પ્રત્યેની શ્રદ્ધા તો દ્રદ થઈ જ હતી
પણ એમના સકેત, સમયે સમયે માર્ગદર્શન, અમને
એડવાન્સમાં એલર્ટ કરવા... પરિસ્થિતિનો સ્વીકાર
કરતાં શીખવવું અને કૃપાનો વરસાદ વરસાવવો...
અમારા મસ્તક અહોભાવથી એમના ચરણોમાં ઝૂકી
જય છે, એમની કૃપા જ અમારી શક્તિ છે.

૩૦ જુનથી ૩૭ જુલાઈ... હું પૂરુષુદેવ પાસે
ચન્દ હતો. ઉણના રત્ને ચેન્નાથી આવ્યો અને

ઈથી જુલાઈના સવારના જ મેસેજ આવ્યો, ‘હવે મખ્મી પાસે લાંબો સમય નથી, આયુષ્ય પૂર્ણ થવા પર છે. ચત્તારિ શરણાં પવ્યજનમિના જપ શકું કરી દ્યો.’

અમે એમની આજી અનુસાર જપ શકું કરી દીધાં. ત્યાં ફરી બપોરે મેસેજ આવ્યો, માર્ગદર્શન આપ્યું. જે પ્રમાણે એમની શાતા અને અડગતા છે અને સાથે પુણ્યનો ઉદ્ઘય છે, તે પ્રમાણે તેમના માટે ‘સંથારો’ એ શ્રેષ્ઠ સાધના છે, ઇન્દ્રીરાબેનને પ્રેરણા આપને.

સાંજે ધરે આવ્યો, મખ્મીને વાત કરી અને કહ્યું કે ગુરુદેવનો આ પ્રમાણે મેસેજ આવ્યો છે. એ ૧૪ મહિનામાં તો પૂર્ણ ગુરુદેવના દ્વેક શબ્દ એમના માટે બ્રહ્મ શબ્દ બની ગયાં હતાં. એમણે તરત જ કુદુંબની દ્વેક વ્યક્તિ સમક્ષ પોતાના ભાવ રજૂ કર્યા અને સંથારો ગ્રહણ કરવાની આજી માંગી.

ગુરુદેવની આજી હોય અને એમનો અંતિમ સમય અને એમના ભવોભવ સુધરતાં હોય, તો તેની સામે આપણી લાગણીઓની કોઈ વેત્યું ન

કહેવાય... લાગણીઓના કારણો ન આપણો એમના ભાવો સામે અંતરાય લેવાય કે ન એમનો ભવ જે સુધારવા જઈ રહ્યો છે તેને અટકવાય, તેવો દ્વેકનો મત આવ્યો.

અને બધાંએ ભગ્નીને ‘સંથારો’ માટે સહર્ષ ‘હા’ પાડી. ‘જે તમારી ઇચ્છા હોય તો અમારા સહુની અનુમોદના છે.’ સાંજે ભગ્નીએ પૂરુષુદેવ સાથે વાત કરવાની ભાવના વ્યક્ત કરી. સ્પીકર ફોન ઉપર માત્ર ને માત્ર બે જ વાક્યોની આપ-લે થઈ અને એમનું જીવન અને મૃત્યુ બંને સુધરી ગયાં. એમનો આ માનવ ભવ સાર્થક થઈ ગયો...!!!

એ બે વાક્યો હતાં. ભગ્નીએ ગુરુદેવને કહ્યું, “સંથારામાં મારે શું કરવાનું હોય મને ખબર જ નથી.” અને બીજુ વાક્ય હતું, તમારી પ્રેરણા અને તમારી જવાબદી ઉપર દ્રદ વિશ્વાસ રાખી, તમે જે સાધના કરવાનું કહો છો તે કરવા હું તૈયાર છું, મારે ક્યાર્થી મારી સાધના શક્તિ કરવાની છે?

અમે તો જેતાં જ રહી ગયાં. આટલું મોટું ડિસ્ટ્રિક્શન એમણે એ નાનકડા બે વાક્યોમાં લઈ લીધું? ગુરુદેવના મુખેથી ‘શુભમૂ ભવ’ના આશીર્વાદ અને કૃપામિશ્રિત શબ્દો સાંભળી તે જ ક્ષણેથી તેઓ સંથારા ભાવમાં આવી ગયાં. બધાં સંબંધ, લાગણીઓ અને ઈચ્છાઓ ત્યાં જ પૂરા થઈ ગયાં. બીજ દિવસની સવારથી તેમના ચહેરા પર ગજબની તાજગી અને અલગ જ પ્રકારનું તેજ હતું.

ગુરુદેવે કહ્યું, સાધના કરવા પારસધામ આવી જાઓ. ત્યાંના પવિત્ર અને પોત્તીટીવ વાતાવરણમાં શ્રેષ્ઠ સાધના કરી શકશો.

ઘર છોડતી વખતે પણ... ઘરની બહાર નીકળ્યાં પછી એક વાર પણ પાછું ફરીને નથી એ ઘર સામે જેયું કે નથી ઘરની કોઈ વ્યક્તિ તરફ...આટલી અડગતા, આટલી નિર્લેંપતા અને આટલો આત્મવિશ્વાસ

ગુરુકૃપા વગર આવી જ ન શકે.

આજ સુધી હું એમ જ માનતો હતો કે
અમારા કુટુંબમાં પૂ. ગુરુદેવનો પડ્યો બોલ
જીલવાવાળો હું એક જ છું પણ આજ મને ખૂબ
જ ખુશી છે અને ગૌરવ પણ છે કે મારા માતુશ્રી
ઇન્દ્રીબેન મારા કરતાં સવાયા સમર્પિત સાખિત
થયા!!

- પરાગ શાહ

આ મારા ભાવો છે,
મારા ગુરુદેવનો અનુભવ છે,
આ પરમ સત્ય તમને સ્પર્શો તો!

- પરાગ શાહ

ગુરુદેવ !

આ મારા ભાવ ના લેખનમાં
મેં આપની અણાતના કરી હોય
તો ક્ષમા માંગુ છું.

- પરાગ શાહ

આપ પણ આપના ભાવોને
શખ્ષ ઝે પ્રગટ કરી
અમને મોકલી શકો છો

pranpushpa@yahoo.com
gparasdham@yahoo.com

PARASDHAM

Vallabh Baug Lane, Tilak Road,
Ghatkopar (E), Mumbai - 400 077. Phone: 022-32043232
www.parasdharm.org, www.arham.org, www.looknlearn.in